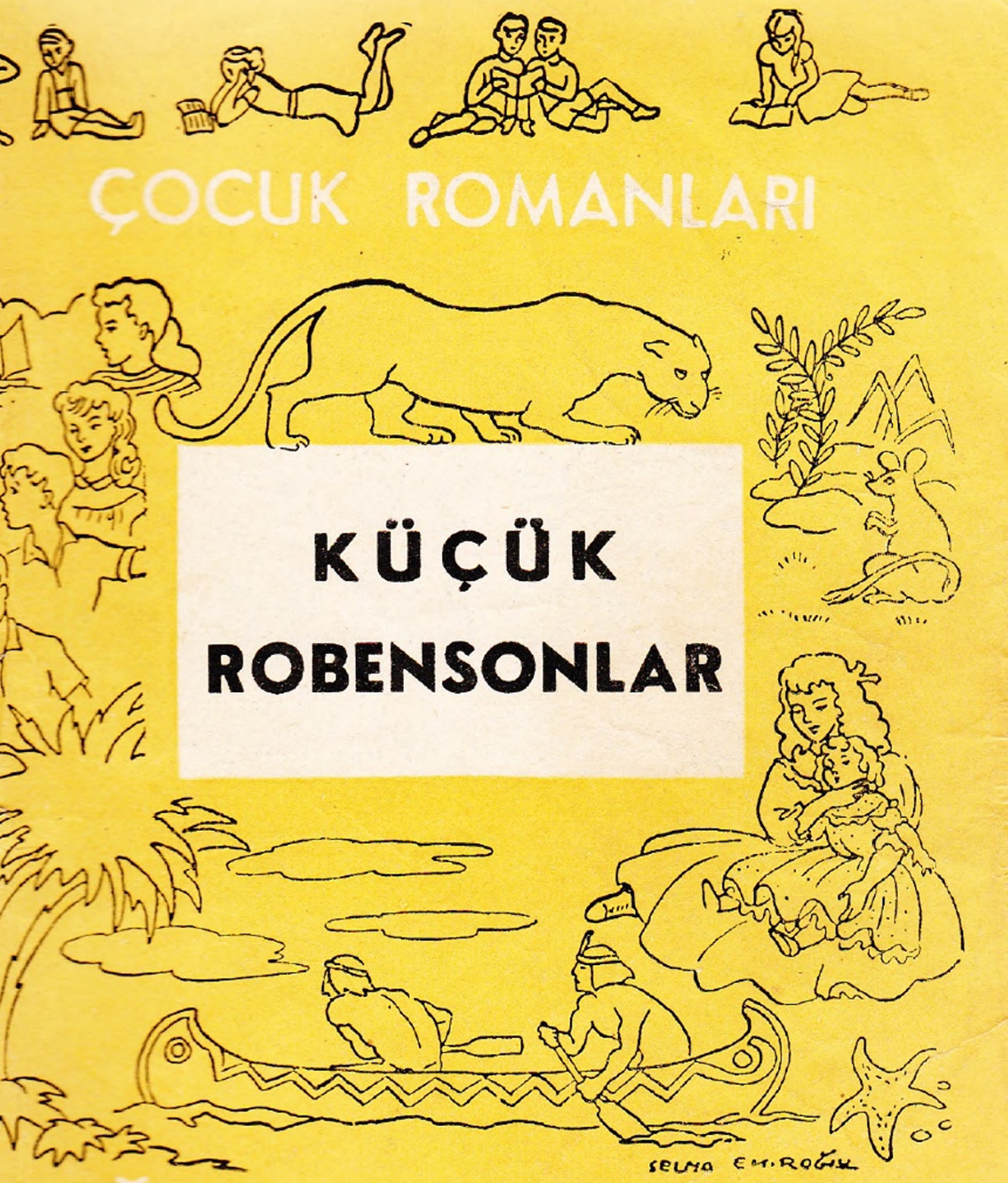
ÇOCUK ROMANLARI

KÜÇÜK ROBENSONLAR

SELMA EMİROĞLU

DOĞAN KARDEŞ YAYINLARI

DOĞAN KARDEŞ ÇOCUK ROMANLARI

4

KÜÇÜK ROBENSONLAR

O. BARKER

Yedinci Baskı

İSTANBUL — 1954

★

Dünyaca tanınmış çocuk romanları arasından seçilen «Doğan Kardeş Çocuk Romanları» serisinin dördüncü kitabı olan bu eser Nihal Yalaza TALUY tarafından dilimize çevrilmiştir.

★

Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul

KÜÇÜK ROBENSONLAR

I

ESRARLI YAT

Jüd içini çekerek :

— Aman, ne olacak bunun sonu çocuklar? diye mırıldandı, nerede ise olduğum yerde eriyeceğim !..

Jüd'ün kendine göre bir konuşma tarzı vardı; söylediklerini anlamakta hayli zorluk çekerdik. Kardeşimiz, iki yılını yatılı bir okulda geçirmişti. Durup dinlenmeden ders çalışırdı; böylelikle bilgiden yana epeyi faydalanan Jüd, vücutça o nisbette geri kaldı ve adetâ büyümez oldu. On iki yaşına rağmen çok kısa boylu, geniş omuzluydu. Boynunu öne uzatarak yürürdü. Bununla beraber, Jüd'ün boyu ne kadar kısaysa, lâfları da o kadar boldu. Gevezeliği, boyuna aramızda tartışmalara yol açardı.

Jüd'e, sık sık kullandığı deyimlerin hiç bir lûgatta olmadığını söyleyince :

— Daha iyi ya, derdi. Lûgatların ne kadar fakir olduğunu siz de görüyorsunuz işte..:.

Bu sefer sarfettiği söz için...

— Sen mum değilsin ki eriyesin, dedim. İnsanlar terlerler.

O anda, iyi nişan almış bir el Jüd'ün suratına bir minderi yapıştırıverdi... Jüd, hemen fırladı, minderi kaptı ve bunu geldiği yere fırlattı. Minder, kafamın üstünden uçarak masanın ortasına, tam Mab'ın çalıştığı resmin üzerine düştü. Oysaki Mab, o dakikada mor bir ineğin kafasını pembo boynuzlarla süslemekteydi. Minderi kaptığı gibi hırsla bir yana attı. Bunun arkasından bir şıngırtıdır koptu. Çünkü minder tam büfenin ortasına rastlamıştı.

Minder kafamın üstünden uçarak masanın ortasına düştü.

En küçüğümüz Çunk :

— Şimdi işin içinden çıkın bakalım! diye bağırdı. Sürahi kırıldı, hem de en güzeli... Paparayı yiyeceksin Mab, görürsün !

— Vız gelir bana! Suç benim değil ki : Jüd minderi atınca ineğim berbat oldu.

Tabloyu Mab'ın omuzunun üstünden küçümseyen bir bakışla inceliyen Çunk, alayla sordu :

— Demek sen buna inek diyorsun, öyle mi? Gövdesi mor, boynuzları pembe ineği de ilk defa görüyorum.

Mab :

— Canım, sen inekleri güneş batarken görmemişsin de ondan böyle cahillik ediyorsun! Ben, günün her saatinde eşyanın renklerinin değişmesine dikkat ettim, dedi.

Çunk :

—Ben onu bunu bilmem, dedi. Sürahiyi kırdın ya !.. Annemden işiteceğin azarı düşün !

Tam o sırada, dışardan birinin hızlı adımlarla yürüdüğü duyuldu. Odaya kırmızı yüzlü, şişman Raşel Kalfa girdi.

— Bu kadar gürültü edilir mi hiç! diye bağırdı. Uslu uslu oturup annenizin iyileşmesini bekliyeceğinize elinizden geldiği kadar yaramazlık ediyorsunuz. Yine ne kırdınız bakayım?

Birden ağlamağa başlıyan Mab, kekeliyerek:

— Onlar yaptığım tablonun üzerine minder attılar, diye söylendi. Sonra minder büfenin üstüne düştü, düşerken de sürahiyi kırdı.

Raşel'in bakışı bir an yerdeki kırık cam parçaları üzerinde dolaştı:

— İnşallah kırdığınız, annenizin çok sevdiği, kesme kristal sürahi değildir.

Ama söylediklerine kendi de inanmıyormuş gibi, endişeyle hepimize ayrı ayrı baktı. Şüphesinde haklı olduğu için cevap vermeden sadece susuyorduk.

Raşel, nutuk söylüyormuş gibi tok ve ağır bir sesle:

— Vallahi de billâhi de, sizin gibi yaramaz çocukları hayatımda görmedim! diye bağırdı. Anneleri yatakta hasta yatarken, bunlar evin kristallerini hiç sıkılmadan tuzla buz ediyorlar.

Biz dört kardeş, annemizin hastalığı arasında epeyi üzüntü çekmiştik. Büyük bir sabırsızlıkla onun ayağa kalkıp hava tebdiline gidebilecek hale gelmesini bekliyorduk. Annemiz bu yaz yalnız gidecekti. Bu sene bizim de bir sayfiyeye çıkabilmemiz için hiç ümit yoktu. Babamız, para kazanmak için Kanada'ya gittiğinden beri geçimimiz pek zorlaşmıştı. Küçük bir evde oturuyorduk. Annemizin birer birer yol verdiği hizmetçilerden sonra, bizimle birlikte yalnız ihtiyar Raşel Kalfa kaldı. Annem, bir gün ona da bundan sonra aylığını muntazam veremiyeceği için köye dönmesini söylediyse de Raşel Kalfa buna fena halde içerledi: para canlısı olmadığını söyledi ve kaldı.

Bize o kadar bağlıydı ki! Tek başına hasta annemize bakmayı, yemek ve ev işlerini yetiştirmeyi nasıl becerdiğini bir

türlü anlıyamıyorduk. Bâzı sık sık azarladığı halde, bunu haklı yere ve iyiliğimiz için yaptığını biliyor, ona hiç darılmıyorduk.

Bu defa bizi Raşel Kalfanın hiddetinden Jüd korudu, avukatlığımızı o yaptı.

— Boşuna üzülme kalfacığım, dedi. Olan oldu; bundan bahsetmiyelim artık. Hele annem tamamiyle iyileşinceye kadar kulağına gitmesin.

Raşel Kalfa yeniden köpürdü:

- Demek bunu annenize söylemiyecek, size yardakçılık edecoğim, öyle mi? Hele şu küçük sinsiye bakın! Antika denecek kadar değerli eşyalarımız yok olup gitsin, sonra da ben buna göz yumayım, susayım!

Jüd, soğukkanlılıkla:

Kırılan sürahi antika değil, dedi. Bunu, annemin iyileşmesine kadar söylemezsen iyi edersin.

İhtiyar kadın, biraz bozuldu:

- Orası öyle... Kadın hasta yatarken, afacanlarının kırıp döktüklerini öğrenmesi onu daha fazla üzecek.

Bunları söyledikten sonra, Raşel Kalfa, geldiği gibi hızlı adımlarla odadan çıktı.

Sürahinin kırılışının ertesi günü Kalfa bize, annemizin hemen deniz kenarına gitmek zorunda olduğunu söyledi. Doktorlar yaz sıcaklarında Londra'da kalmasını tehlikeli bulmuş, bunun iyileşmesine engel olabileceğini söylemişlerdi.

Para sıkıntısı çektiğimizden tabiî hiç birimiz onunla gidemezdik. Zavallı annemiz doktorların kararını gözyaşları içinde anlatıyordu. Onu, deniz kenarına gitmeğe hiç de hevesli olmadığımıza kandırmağa çalıştık. Raşel Kalfayla güzel güzel oturacağımıza söz verdik.

Annemizi uğurlamak için istasyona hep birlikte gittik. Hepimiz ayrı ayrı bavuluna birer ufak hediye yerleştirdik.

Hediyelerimiz arasında Mabel'in o mor inek resmi de bulunuyordu. Kızcağız, minderin bozduğu yerleri yeniden boyamıştı; ayrıca ineğin yanına bir çatı ve bir köy evi eklemişti.

Annemizin gidişinden bir hafta sonra ilk mektubunu al-

dık Günden güne iyileştiğini, hediyelerimiz için çok memnun olduğunu yazıyordu.

Bir pazar günü Raşel Kalfaya postacı mektupla bir para makbuzu getirdi. Kalfanın deniz kenarındaki köylerinden birinde, bir çiftçiyle evli olan kızkardeşi onu bir kaç gün için misafirliğe çağırıyordu.

Kalfa, önce bizi bir gün bile yalnız bırakmağa razı olmadığı için buna yanaşmadı. Fakat altı ay durup dinlenmeden çalışa çalışa bitkin bir hale gelen ihtiyar kadını nihayet kandırabildik. Evin işlerini yoluna koyduktan, çamaşırımızı yıkadıktan sonra çarşamba günü yola çıkacaktı. Onun köyde kalacağı günler, kapıcımızın karısı bize bakmağa söz verdi.

Çarşamba günü de tam benim yaş günümdü. Ama Raşel Kalfa bunu bahane ederek, seyahatinden vaz geçmesin diye ona hatırlatmamağa karar verdik. Kardeşlerime, ayrıca bana en ufak bir hediye bile almamalarını söyledim. Sıkıntılı bir zamanda böyle lüzumsuz yerlere para harcamayı doğru bulmuyordum. Çarşamba sabahı kahvaltımıza otururken, peçetemin altında bir zarf elime değil. Üzerinde kısaca adım yazılıydı. Pulsuz olduğuna göre, postadan gelmemişti. İçinde o gün için bir tiren bileti, bir de üç lira para çıktı. Bilet, Raşel Kalfa'nın gideceği yer içindi. Ufak bir kâğıt üzerinde de:

«Güzel yolculuklar! - Üç kardeş - » yazılıydı.

Demek kardeşlerim nasıl yapmışlarsa yapmışlar, para katarak bana da Raşel Kalfa'yla birlikte, üç gün deniz kenarında eğlenme imkânını sağlamışlardı. Bu zevki yalnız başıma tadacağım için üzülüyordum. Ama gitmekten başka çare yoktu: Çünkü bilet alınmıştı.

Böylelikle, sıcak bir ağustos sabahı evdekilerle vedalaşarak Raşel Kalfa'yla trene bindik.

Raşel Kalfa'nın kızkardeşi, bizi bir arabayla karşıladı. Köye kadar arabayla gidiş, yolun tozlu, gölgesiz olmasına rağmen pek hoşuma gitmişti.

Bayan Brok'un evi tam yol üstü değil, biraz içerlekçeydi. Denizle aralarında epeyi yer vardı. Bununla berabor bah-

çeden ve hele evin üst kat pencerelerinden deniz çok iyi görünüyordu.

Öğle yemeğinden sonra Raşel Kalfa'nın eniştesi Bay Brok, bana ne yapacağımı sordu. Denizi görmek istediğimi söyledim. Sonra büyüklerin iznini alarak gezmeğe çıktım. Sahile geldiğim vakit, şaşakaldım. Bulunduğum yer, kayalarla dolu bir sahil, bir nehrin denize açılan ağzıydı.

Sahil boyunca epeyi yürüdüğüm halde, meraklı hiç bir manzarayla karşılaşmadım. Tabiî böyle bir yerde ne deniz kazası geçirmiş gemi enkazına, ne de kaçakçı yataklarına rastlanabilirdi. Bu, çamurlu, yer yer sararmış otlarla kaplı düpedüz bir kumsaldı. Birdenbire, karşımda bir vapur direği beliriverdi. Bu, merakımı uyandırdı doğrusu. Adımlarımı sıklaştırdım. Yaklaştığım vakit, beri yanında bir kanal gördüm. İşte bu kanalda, kazığa bağlı küçük bir yat duruyordu.

Güvertenin üstünde hayli yüksekçe bir kabin vardı. Mavna, yeşil beyaz renkteydi. Ama yağmur ve dalgalar renkleri soldurmuş, onu harap bir hale getirmişti. Önce, içinde birinin bulunduğunu sanarak yaklaşmağa cesaret edemedim. Sonra körfezciğe indim.

Vapur, yakından o kadar küçük değildi. İçinden ne bir ses, ne de en ufak bir hareket duyuluyordu. Pencerelerin dördünün de perdeleri sımsıkı kapalı olduğu için oradan da bir şey göremedim. Uzaktan, deniz kuşlarının çığlıklariyle, kabaran dalgaların gürültüleri işitiliyordu. Bataklık sazlıklariyle örtülü körfezcik in cin olmayan pek kuytu bir yerdeydi. Artık daha fazla duraksamadan, vapurun küpeştesine tutunarak, cesaretle güverteye atladım.

Güvertede, olduğum yerde uzun müddet kıpırdamadan bekledim. Ama hiç bir taraftan ses seda çıkmadığını görünce, ön kısma doğru ilerledim. Kabinin kapısının kolaylıkla açılması beni şaşırttı. İçeriye girdim. Odanın içi, dıştan göründüğünden daha büyüktü. Kenarlarda sandıklar vardı. Üzerleri ince minderlerle örtülü olduğu için, gündüz iskemle, gece yatak yerini tutabilecek gibiydi. Kapının arkasında küçük bir masa, bir de mutfak ocağı bulunuyordu.

Yerde, dökülmüş bir parça kül, köşeye atılmış bir iki kırık tabak parçası, yatın vaktiyle sahipsiz olmadığını gösteriyordu. Sandığın birinin üstüne otururak düşünmeğe başladım. İmkân olsaydı da gelip buraya yerleşseydim : ders yok, ödev yok, serin bir hava...

Perdeyi çekerek dışarıya baktım. Kızgın yaz güneşi altında pırıl pırıl parıldayan tuzlu sular geniş bir örtü halinde açık denize doğru uzanıyordu. Pek uzaklarda balıkçı sandalları, büyük ticaret gemileri, mayın tarama gemileri gelip gidiyorlardı. Birden aklıma hoş bir düşünce geldi. Olduğum yerden fırladım. «İşte sapasağlam, tam seyahat için sahipsiz bir vapur» diye düşündüm. Kardeşlerim şimdi burada olsalardı, beraber ne hoş vakit geçirirdik. Oysaki buna engel olacak çok şey vardı : yiyecek, yatak, yorgan, sabun, tencere gibi şeyleri nerden bulacaktık ?

Yattan bir türlü ayrılamıyordum. Çatıya çıkarak, doya doya denize baktım, baktım. Güneş batmak üzereydi. İstemiye istemiye yattan ayrıldım. Sahili terkederek yeşil otlarla örtülü bir sete çıktım. Denizden gelen hafif bir rüzgâr, bayıltıcı kokulariyle göğsümü şişirdi. İçimden taşan bir coş-

Olduğum yerde bir kaç kere zıpladım. Lâkin birden kendimi kaybettim, setten aşağı, yosunlu çamura düştüm.

kunlukla yumruğumu sıktım ve olduğum yerde bir kaç kere zıpladım. Lâkin birden kendimi kaybettim, setten aşağı, yosunlu çamura düştüm. Yüzüm gözüm, üstüm başım çamurlara bulaşmış bir halde titriyerek çiftliğe döndüm.

Ertesi gün, ateşim o kadar yüksekti ki, yataktan kalkamadım. Akşama doğru gelen doktor, zatürreeye yakalandığımı söyledi. Hastalığım epeyi sürdü. O günleri hayal meyal hatırlıyorum.

II

YENİ ROBENSONLAR

Kendimi ancak güneşli bir sabah, kulağıma gelen tatlı şırıltılarla uyandığım vakit bildim. Seslerin, sahile çarpan dalgalardan çıktığını sonradan öğrendim.

Raşel Kalfa şehre, kardeşlerimin yanına dönmüştü. Bana kardeşi Bayan Brok bakıyordu. Artık iyileşerek yataktan kalkabildiğim için, kocası arada bir beni iki tekerlekli arabasiyle gezdiriyordu.

Yalnız başıma gezmeğe çıkabildiğim gün ne kadar sevinmiştim! Tuhaftır ama, evden çıkar çıkmaz doğruca sahildeki sazlıklara, setten yuvarlandığım yere gittim. Biraz hendek boyunca yürüdükten sonra, karşıya atladım ve taşlı bayırdan sete çıktım. Yukardan, geçen seferki tekneyi yine gördüm.

Tekneyi seyrediyor, bir yandan da eski zamanın kaçakçılığını, korsanlığını düşünüyordum. Birden aklıma hoş bir düşünce geldi. Bu, sabahleyin Jüd'den aldığım mektupla ilgiliydi.

Kardeşim bana şunları yazıyordu.

«Sevgili Tom ağabey!

İyileştiğini öğrenince çok memnun olduk. Burada hava çok sıcak. Ferahlamak için, banyoyu soğuk suyla doldurup içinde uzun zaman kalmaktan başka çare yok. Ben de bugün bunu yaptım. Ama evdekiler, gûya yirmi dakika kalmışım diye bana epeyi kızdılar... Zaten Raşel Kalfa'nın bugünlerde hep sol tarafından kalkmış hali var; suratından yanına varıl-

mıyor. Bugün bizi tatlısız bıraktı ama, dün yaptığı reçeller-den o kadar yedik ki, Çunk'un hâlâ karnı ağrıyor. Halbuki ben ona böyle olacağını önceden de söylemiştim ama, tabağı bir türlü önünden alamadım. İnşallah, hastalığın yakında tamamen geçer, sen de çabuk eve dönersin. Herhalde o ıssız yerlerde tek başına sıkılıyorsundur.

«Bu sabah hoş bir eğlence yaptık. Banyoda, plâjda imişiz gibi oynadık. Çok hoştu, yalnız sıçrayan sular tavanda leke bıraktı. Bari, Raşel Kalfa görmeden kurusa... Mabel, gayet güzel yeni bir tablo yapıyor. Haydi şimdilik hoşça kal. Hepimiz seni sevgiyle kucaklarız.

Kardeşin Jüd

Bu mektubu yatın karşısında hatırlayınca, aklıma pek parlak bir plân geldi.

Kardeşlerimin yanına döneceğim yerde, onlar buraya gelseler daha iyi olmaz mıydı? Buna biricik engel, yol parası meselesiydi ama, bunun da bir çaresi bulunurdu. Eski aile dostlarımızdan Bayan Prat, yaş günüm için bana 25 lira yollamıştı. Mektubunda, bu parayı sarfederken biraz bu kardeşlerimi düşünmemi rica etmişti.

Kardeşlerime deniz kıyısında bir gezinti sağlamaktan daha iyi ne yapabilirdim? Hepimiz bir arada olunca, yata yerleşir, neşeli birkaç gün geçirirdik.

Uzun zaman yatı seyrettikten sonra sazlıklardan eve döndüm. İlk işim, Jüd'e bir mektup yazarak üçünün yol parasını yollamak oldu. Bir sonraki postayla cevap aldım. Üçü de düşüncemi pek beğenmişler, harıl harıl hazırlanıyorlarmış. Ertesi gün, yola çıkacaklarmış.

Kardeşlerimin gelecekleri gün, heyecanımdan iştahım bile kesildi. Bayan Brok, hastalığımın tazelenmesinden korktu. Yine yatağa yatırmasınlar diye, bir kaç lokma yemek zorunda kaldım. Bereket o gün işim rasgitti. Bayan Brok'la kocası civardaki çiftliklerden birine düğüne gidiyorlardı. Artık tamamiyle serbesttim.

İstasyon, çiftliğimizden çok uzak olduğu için, yayan gidemezdim. Brok'lardan da, sırrımı söylemeden arabalarını ala-

bilmek mümkün değildi. Bu yüzden Jüd'e mektubumda yatın bulunduğu yeri iyice tarif etmiştim.

Brok ailesi evden çıkar çıkmaz, ben de sazlıklara giden yoldan deniz kıyısına doğru acele acele yürüdüm.

Elimde epeyi yük olduğu için, yol her zamankinden uzun sürdü. Hele beş litrelik gaz tenekesi dakikadan dakikaya ağırlaşıyordu. Gazdan başka tereyağı, ekmek, çay, şeker, yumurta, kutu içinde süt ve biraz da sardalya balığı vardı. Bunları dünden beri elimde kalan 12 lirayla köyün bakkalından almıştım. Bakkalın karısı, beni Bayan Brok'un yolladığını sandığı için, aldıklarımızı çiftliğimize kadar çırakla göndermek istedi. Ama böylelikle evdekiler aldığım yiyecekleri görecekler, sırrım da meydana çıkacaktı. Paketleri kendim aldım ve hepsini bostanın bir köşesinde sakladım.

Nihayet kan ter içinde sete ulaştım ve ancak orada, rahat bir nefes alabildim. Karşımda duran eski, garip tekne gözüme evimizmiş gibi geliyordu. İyice dinlendikten sonra bayırdan indim, yiyeceklerimi yata götürdüm.

Zaten kaybedecek vaktim yoktu. Yatı kardeşlerim gelmeden önce, oturulacak hale getirmem gerekiyordu. Tahta sandıkların üstündeki minderleri dışarıya çıkararak güneşe serdim. Tabak kırıklarını, boş teneke kutularını denize attım. Saat üçe kadar her şeyi derleyip topladım ve misafirlerimi beklemeğe başladım. Sahilin doğu tarafından gözlerimi ayırmıyordum. Ama vakit hayli geçtiği halde ne gelen vardı, ne giden...

Güneş batmak üzereydi. Yavaş yavaş merak etmeğe başlıyordum. Aklıma tren kazası gibi kötü ihtimaller geliyordu. Belki mektubumdaki tarifi anlıyamamışlar, yattan tamamiyle aksi bir istikamet tutturmuşlardı.

Birden kalbim sevinçle, hızla çarpmağa başladı. Henüz çok uzakta, doğudan üç büyük gölgenin kımıldandığının farkına vardım. Yaklaştıkça şüphelerim kayboldu: gelenler, gerçekten kardeşlerimdi. Kasketimi çıkarıp onları selâmlamağa, olanca kuvvetimle bağırmağa başladım. Onlar da aynı şekilde karşılık verdiler.

Üçü de uzaktan göründüler, eni konu yorgundular...

Nihayet çocuklar geldiler. Adamakıllı yorulmuşlardı.

Jüd :

— Bu kadar uzak olduğunu bilseydik... dedi. Kilometrelerce yol yürüdük.

Çunk'tan başka hepimiz çok heyecanlıydık. Çunk, daha gelir gelmez yukarıya, «kaptan köprüsü» adını verdiğimiz kabinenin damına çıkarak, güneşe serildi.

Ancak işimizi bitirdikten ve yemeğe oturduktan sonra bana ev havadisleri vermeğe başladılar.

Yola, Raşel Kalfa'nın sabah çarşıya gitmesinden faydala-

narak çıkmışlardı. Yemek odasında, masanın üstüne de bir mektup bırakmışlar..

Jüd:

— Mutfak masasına koysaydık, onu gelir gelmez bulur, arkamızdan yetişiverirdi, dedi. Hatta, belki istasyonda bile yakalanırdık. Ama yemek odasına nasıl olsa öğleden evvel girmiyecektir. Ne akıllıca buluş değil mi ağabey?

— Tabiî, dedim... Ne yazdın o mektuba?

— Gayet kısa, bir kaç satır bir şey... «Raşel Kalfa! Bu mektup eline değdiği vakit biz çok uzaklarda olacağız...» diye yazdım. Gezmeğe gittiğimizi, yanımızda yiyecek ve yeter derecede para bulunduğu için merak etmemesini de rica ettim. Çok güzel yazdım canım! Raşel Kalfa'nın yüzde yüz hoşuna gidecektir. Zaten postacıya, kendisine hiç bir vakit mektup getirmediğinden şikâyet eder dururdu. Bu onun için hoş bir sürpriz olacak.

— Ama mektup postadan gelmiyor ki, diye itiraz ettim.

Sözü Jüd'ün ağzından kapmak için atılan Mab, bağırdı:

— Postayla geliyor sanacak! Çunk'un, Yeni Zelanda'dan gelen pullu, damgalı, oldukça temiz bir zarfı vardı. İsmini jiletle kazıdık, üstüne Bayan Raşel Higgins diye yazdık.

Çunk:

— Kalfa'nın bizi Yeni Zelanda'da sanması ne hoş, değil mi ağabey?

— Aptallığı bırak Çunk, dedim. Raşel Kalfa sizin altı haftada gidilebilen Yeni Zelanda'da olmadığınızı hemen anlar.

Ama Çunk, bir şeye inanınca ondan döner miydi hiç? Tartışmaya giriştik. Birdenbire, dışardan bir gürültü duyduk. Bir an için hepimiz sustuk ve birbirimize baktık. Sonra lombaz deliklerinden kafalarımızı dışarıya uzattık; ne sağda ne de solda hiç bir şey görünmüyordu. Güverteye çıktım. Ortalık, bir çöl gibi sakin ve ıssızdı. Tekrar kabineye döndüm.

— Dışarda bir şey yok çocuklar, dedim. Acaba bu gürültü nereden geldi?

Hepimiz düşünüyorduk. Çunk bile sesini çıkarmıyordu.

— Herhalde civarda bir kimse var, diye sözüme devam ettim. Bayıra kadar çıkayım bari...

Mab, bunu doğru bulmadı:

— Aman ağabey! Ya çingenelerle karşılaşırsan? Aralarından vahşileri, hattâ kaatil olanları bile bulunuyormuş.

Jüd, üstünlüğünü belirtmek isteyen kesin bir sesle:

— Deniz kıyısında çingenelerin işi ne? dedi. Olsa olsa, kaçakçılardır... Yer ıssız, tam onlara göre!..

— Saçmalamayın bakalım, saçmalamayın. diye bağırdım. ve yattan dışarıya atladım.

Taşların üzerinden atlıyarak bayırın tepesine kadar çıktım, etrafa baktım. Sazlıkların tepesinde en ufak bir hareket bile yoktu. Kumsal da öyle... bomboştu. Şu halde gürültü nereden gelmişti?

Bu esrarı çözemeden kardeşlerimin yanına döndüm.

III

BİR GÖLGE

Erkence yattık. O gün geçirdiğimiz heyecanlar, bizi adamakıllı yormuştu. Daracık sedirde yatmayı pek eğlenceli bulduk. Kumsala çarpan dalgaların şırıltılı sesi kulağımıza pek tatlı geliyordu.

Kardeşlerim, birer birer uyudular. Yalnız ben, dalgaların sallantılarını dinliyerek yarı uyur, yarı uyanık halde yatıyordum.

Birdenbire, bütün uykum kayboldu. Sıçrıyarak yatağımın içinde doğruldum. Kalbim kopacak gibi çarpıyordu. Kıyının çamurlarında birinin yavaşça yürüdüğünü işitmiştim. Ses gayet hafifti ama, dalgaların şırıltısı arasından bunu iyice seçebilmiştim. Sonra ayak sesleri birden kesiliverdi. Bana öyle geldi ki, birisi karanlıkta yata yaklaşmış, içerde kimse olup olmadığını dinliyordu.

Kardeşlerim rahat rahat uyuyorlardı. «Ya nefesleri dışardan duyulursa?» diye düşündüm. Perdenin kenarını bir parmak kadar aralıyarak dışarıya baktım.

Güneş battığı halde, ortalık henüz tam kararmamıştı. Çok dikkatle bakılınca, etraf seçilebiliyordu. Fakat bütün gayretime rağmen, insana benzer bir şey göremedim.

Yatağımdan kalktım, Jüd'le Mab'ın yattığı yere gittim. Öbür pencerenin perdesini hafifçe aralıyarak dışarıya baktım.

Bu sefer gördüğüm bir şey vardı: Bu, genç mi, yaşlı mı olduğunu kestiremediğim bir erkek gölgesiydi. Adam, yatın sol tarafında, beş metre kadar ötede ayakta, hareketsiz duruyordu. Açık söyliyeyim mi, ilk anda korktum..

Cesur bir çocuğun: yamyamlar, kızılderililer ve hattâ vahşi hayvan sürüleri karşısında bile soğukkanlılığı kaybetmemek gerektiğini söylemek dile kolay! Issız bir deniz kıyısında, gece karanlığında, karşınıza dikilmiş kapkara esrarlı bir gölgeyi görüp de korkmamak için gerçek kahraman olmak lâzım.

Kararsızlık içindeydim. Adamın yata girme ihtimaline karşı hazır bulunmak için kardeşlerimi uyandırmalı mıydım? Karar vermeme, uyku arasında horlaması gitgide artan Çunk yardım etti. Çunk'un horlaması o kadar yamandı ki, bunun dışarıdan duyulacağı yüzde yüzdü.

Ama tam bu aralık gölge geriledi, hızlı adımlarla uzaklaşarak, gecenin karanlığında kayboldu. Uykum iyiden iyiye kaçmıştı. Gelenin kim olduğunu ve ne yapmağa geldiğini merak etmiştim. Birden «ya gece halatlar kopar da yatımız alabildiğine, akıntıya kapılarak açılırsa?» diye düşündüm. Sonra uyuya kalmışım.

Uyandığım vakit, gün ışığı perdelerden kabinenin içine sızıyor, dışardan, üstümüzde hızla uçuşan deniz kuşlarının sesleri geliyordu. Kısa zaman sonra hepimiz neşeli bir gürültüyle kalktık, gülüşe oynaşa sabah kahvaltımızı hazırlamağa başladık. Çunk'la ben deniz banyosu yapmağa gittik. Dönüşümüzde çok açtık. O kadar mesut, o kadar neşe içindeydik ki, kardeşlerimin keyfini kaçırmamak için geceki vakayı anlatmak istemedim. Hattâ bunu yavaş yavaş kendim de unutmağa başladım. Belki, ufak bir olay geçmeseydi, bir daha hiç hatırlamıyacaktım.

Bir aralık içme suyumuzun azaldığının farkına vardık. Hava son derece sıcak olduğu için durmadan içmiş, suyumuzu bitirmiştik. Su aramağa gitmeyi teklif ettim. En yakın kaynak, aşağı yukarı bir kilometre uzaklıkta bulunuyordu.

Kardeşlerim de benimle beraber gelmek istediler ama, hep birlikte çıkarsak gürültü olacağı yüzde yüzdü. Bu, bizi takip eden adamın dikkatini çekebilirdi. Bunun için öğleden sonra çıkarken, güneş batmadan döneceğimi söyliyerek suya tek başıma gittim.

Önce, sahilin kayalıklarını sağıma alarak yürüdüm. Bir iki dakika olduğum yerde durarak etrafımı gözden geçirdim ama, gözüme kimse ilişmedi.

Fakat bayırdan aşağı iner inmez, durduğum yerden yirmi metre ötede, sazlıklar arasında hafif bir hışırtı duyuldu. Yine durakladım. Gerçi bunda insanı korkutacak bir şey yoktu ama, yerin ıssızlığı beni çok ürkütmüştü. Kendi kendime «Belki bu bir tavşan, yahut da kuştur...» diye düşünüyordum.

Karanlığa kalmamak için böyle boşu boşuna vakit geçirmenin sırası değildi. Kendimi toplıyarak çalılıklara doğru yürüdüm. Birden bir gölgenin kayalığa doğru hızla yürüdüğünü gördüm. Ama bütün bunlar o kadar çabuk oldu ki, bu gölgenin bir insana mı, yoksa bir hayvana mı ait olduğunu farkedemedim.

Elimdeki su teknesini bıraktığım gibi, kaçanın peşinden koşmağa başladım. Öyle heyecanlanmıştım ki, ne olursa olsun bu işin iç yüzünü aydınlatmağa karar verdim. Bayıra ulaşmadan önce, çalılıklar arasından geçmem gerekiyordu. Bu bana biraz zaman kaybettirdi. Kayalığın tepesine çıktığım vakit gölgeyi kaybetmiştim.

İndim, plâjı sağdan sola, yukarıdan aşağı dolaşmağa başladım. Ortalıkta, kayalığın dibinde yığılı duran bir kaç çürük tahtadan başka bir şey göremedim. Bunların altında ancak ufak yengeçler saklanabileceğine göre, su tenekemin yanına dönmek üzere yeniden kayalığa tırmanmağa hazırlandım. Tam bu sırada, gözümün önünde tahtalardan biri kıpırdamaz mı? Bir tahta parçasının kendiliğinden hareket

Tam bu sırada gözümün önünde tahtalardan biri kıpırdamaz mı?

ettiğini gördünüz mü hiç? Büyülenmiş gibi, olduğum yerde buna bakıyordum. Başımda saçımın her teli dikleşiyor, nefes almaktan ürküyor, korkulu bir rüya içindeymişim gibi kıpırdanamıyordum.

Sonra kendi kendime, tahtaların gerçekten kıpırdanıp kıpırdanmadığını düşündüm. Belki de bana öyle gelmişti... Daha dikkatli bakınca, tahtaları bir mavna, bir sandal enkazına benzettim. Bir fırtınadan sonra, dalgalar tarafından sürüklenmiş olmalıydılar. Yalnız, bu sırada tahtaların öyle ge-

lişi güzel atılmadığı, maksatla ve intizamla dizilmiş olduğu dikkatimi çekti. Bu düşüncemi, kafamı saran bir sürü tahmin ve çılgınca ihtimaller birbiri ardınca takibetti. Belki tahtaların altında, çamurun içinde oyulmuş, içi define dolu bir mağara vardı. Yahut burada ihtiyar bir kaçakçı oturuyordu. Gördüğüm gölge onundu belki de... Şimdi bu mağarada saklanmış olmalıydı.

Tabiî, bütün ihtimallerden hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğunu anlamak için en kestirme yol, yaklaşarak, tahtalardan birini kaldırmaktı. Lâfla olunca, bu iş pek kolay gibi görünüyordu. Ne yanımda, ne de etrafımda bana cesaret veren tek bir kişi yoktu. Yatımız bile görünürde değildi.

Deniz kabarmağa başlamıştı. Sahilin çamuru, yavaş yavaş suyla örtüldü. Ufak ufak dalgacıklar hışırtılı seslerle kumsalda titreşiyor, denizden martıların cırlayan sesleri geliyordu. Akşam o kadar sakindi ki, kuşların seslerini hemen yanımda imişler gibi işitiyordum.

Yavaşça tahtalara doğru ilerledim. Tam bir tanesini kaldırmak üzere eğildiğim sırada birden pek garip, korkunç gürültüler duyuldu. Bir çukurdan, yahut yeraltından geliyormuş gibi, iniltiye benziyen acı bir çığlık koptu... Sonra ses birden kesildi, ardından daha müthiş bir gürültüyle yeniden işitildi.

Çukurdan gelen bu korkunç gürültüyü duyunca, neye uğradığımı bilemedim. Tabanları kaldırıp kaçmağa başladım. Yaptığımın, büyük bir korkaklık olduğunu açıkça söylüyorum. Bununla beraber akşam vakti, in cin olmayan, yardım gelmesine imkân bulunmayan bir yerde nasıl olur da kabadayılık edebilirdim ?

Yata soluk soluğa ulaştım. Kardeşlerim beni sararak :

— Ağabey ! Bu ne hal ?..

— Ne oldu Tom ağabey? diye soru üstüne soru yağdırmağa başladılar. Biraz soluk aldıktan sonra onlara olanı biteni anlattım. Hepsi heyecanlandılar, telâşa düştüler. Her biri, duyduğum seslerin ne olabileceği üzerinde tahminler yürütüyorlardı.

Mab'a göre, bu, gündüzleri görünmeyen, ancak geceleri yiyecek aramak için karaya çıkan bir deniz canavarıydı. Çunk, bu seslerin, nezleye tutularak aksıran bir deniz domuzuna ait olduğunu söyledi.

Deniz domuzlarının açık denizlerde yaşadığını ve hiç bir vakit karaya çıkmadıklarını söyliyerek, ondan saçmalamamasını rica ettim.

Derken, ortalık tamamen karardı, gece bastı. Deniz gitgide yükseliyordu.

Bana gelince, tahtaların altındaki çukur ve oradan gelen garip sesler hakkındaki düşüncemi açıklamamayı tercih ettim. Bence, bu yüzde yüz bir insan sesi olmalıydı ! Tahta yığınları altında bir adamın saklandığından emindim.

Korsanların yaşadığı bir devirde olsaydık, bu adam için Fransa kıyılarından gelen ticaret gemilerini bekliyen bir deniz kaçakçısıdır diyecektim. Ama korsanlık yüzyıllarca önce tarihe karışmış bir işti. Böylelikle adamın burada bulunuşu benim için garip, anlaşılmaz bir muamma olmuştu.

Kardeşlerim çoktandır derin bir uykuya dalmışlardı. Yalnız ben kulak kesilmiş, en ufak çıtırdı duyunca, düşmanımızın yaklaşmasından şüpheleniyordum. Fakat dalgaların sesinden başka bir şey işitilmiyordu.

Ertesi sabah, hepimiz erkence uyandık. Kahvaltıdan sonra esrarlı mağaranın ziyaretine gitmeğe karar verdik.

Heyecan ve hattâ bizi bekliyen bir tehlike varmış gibi büyük bir korku içinde yola çıktık.

Sıcak, güneşli bir sabahtı. Bir balık sürüsünün üstünde uçuşan martılar, yan yan sürünen yengeçler, deniz yıldızları bile neşeli görünüyordu. Bununla beraber içimdeki ezginlik bir türlü dağılmıyordu.

Kıyıdan, tam kayaların yanı sıra yürüdük. Bu suretle sazlıktan geçen bir kimsenin bizi görmesine imkân yoktu.

Ortalık o kadar sessizdi ki, buraya bizden önce de insan ayağı bastığına inanmıyorduk. Mağaranın bulunduğu yere yaklaştıkça yürüyüşümüzü yavaşlattırdık. Hepimiz mümkün olduğu kadar sessiz yürümeğe çalışıyorduk. Yol boyunca ha-

fif hafif konuşurken, şimdi büsbütün ağzımızı açamaz olmuştuk.

Çukura yirmi metre kadar ötede durduk. Ortalığı gözden geçirdim. Her şey, dünkü bıraktığım gibiydi. Tahtalar aynı şekilde duruyordu. Dıştan her şey sakin, hareketsiz görünüyordu.

Birdenbire, üstümüzden keskin bir çığlıkla bir martı geçti. Sanki kıyının gizlediği sırrı kurcalamıyalım diye bizi ürkütmek ister gibi bir hali vardı. Ama hem merakım ağır basıyordu, hem de kardeşlerimin yanında korkak görünmeyi onuruma yediremedim. Tahtalara usulcacık yaklaştım, bir tanesini kaldırdım. Altında bir çukur vardı. Çok derin görünmemekle beraber, bir koridora veya mağaraya giden bir yol ağzına benziyordu. Bu yolun kıyıdaki kayalıklara kadar uzanması ihtimali vardı. Ama çok bir şey göremedim; ancak yerdeki toprağın çok çiğnendiğinden olacak, sert ve dümdüz olduğunu farkettim. Gayet dikkatli dinlediğim halde içerden en ufak bir ses, bir hışırtı duyulmuyordu.

Jüd :

— Hey, böyle bekliyecek miyiz ağabey ? dedi. Burada durmakla, içerde ne olduğunu anlıyamayız ki...

— Peki doğru söylüyorsun, inip de baksan a! diye karşılık verdim..

Ama Jüd, lâfın altında kalmadı :

— İçinde korku olmasaydı böyle konuşmaz, bana akıl öğretmeden kendin inerdin. Çünkü benden daha çok meraklısın.

Jüd, korkaklığı da kabul etmiyordu ::

— Orada bir tehlike falan olduğunu hiç sanmıyorum, dedi. Düpedüz bir çukur! Korkuyorsan, tahtaları yerine koy da yata dönelim.

Ah bu Jüd yok mu !.. İstediği zaman sözleriyle değil, sesiyle bile insanı çıldırtabilirdi. İşin fenası, söyledikleri gerçeğe aykırı da değildi. Evet gerçekten korkuyordum! Mab ile Çunk da bir şey söylemedikleri halde, bunu anladıklarını belli ediyorlardı. İçimden, o çukurda beni ölüm bile beklese, inmeğe karar verdim.

Eğilip bir an daha aşağıya baktım. Sonra ağır ağır inmeğe başladım. Bir iki adım atınca, durmak zorunda kaldım. Çünkü yol birden daralmıştı. Biraz sonra zifiri karanlık içinde kaldım. Yolu bulmak için ellerimi uzatıp, etrafı yoklıyarak yürüyordum. Koridor biraz sağa kıvrıldı. İçerde hafif bir ışık belirdi. Adım adım ilerliyordum. Aydınlık da gitgide daha kuvvetleniyordu. Etrafımda insanın iliklerine işleyen bir serinlik vardı. Üstümüzdeki sıcak, güneşli Ağustos gününün varlığı burada hiç hissedilmiyordu.

Hemen hemen üç adımda bir duruyor, etrafımı dinliyordum. Lâkin hiç bir taraftan en ufak bir çıtırdı bile duyulmuyordu. Nihayet koridorun sonuna geldim ve ışığın nereden geldiğini de anladım. Bir insanın serbestçe durabileceği kadar derin ve geniş bir mağara önündeydim... Mağaranın ucunma, kapı vazifesini gören bir oyuk vardı.

Önceden etrafımı seçemediğim halde, yavaş yavaş gözlerim alışınca, bir eski sandık, kalın ip parçaları farkedebildim. Bir köşede yığın halinde bir karartı gözüme ilişti. Şekli, uyuyan bir adamı andırıyordu. Olduğum yerde kıpırdanmadan kaldım. Ama bir hareket veya kıpırdanma göremeyince, aldandığımı sanarak cesaretle ilerledim. Gerçekten, gördüğüm karartı, yastık şeklinde, üstüste konmuş koyun postlariyle bir kaç eski çuvaldan ibaretti.

Artık bir deniz canavariyle karşılaşma ihtimalinin hayal olduğundan emindim. Ne çeşit olursa olsun, bu mağaranın sahibi bizim gibi yiyip içmeğe, hava ve ışığa ihtiyacı olan bir insandı. Halbuki buradaki ışık hiç de bu ihtiyacı giderecek gibi değildi. İyice bakınca, bunun mağaranın karşı tarafındaki delikten sızdığını gördüm. Ama deliğin ağzındaki çalı ve ufak bitkiler ışığı adamakıllı gölgeliyorlardı.

Birdenbire, dün akşam duyduğum hışırtıyı ve kaçan gölgenin birden kayboluşunu hatırladım. Muamma, yavaş yavaş çözülüyordu.

Kıyıdan gelen olunca, Jüd bana haber verecekti ama, sazlıklardan çıkıp mağara tarafından giren birisinin elinden

kurtulamazdım. Hem de içerde bu kadar uzun boylu kalışım kardeşlerimi endişeye düşürecekti.

Geldiğim yoldan döndüm ve bizimkilere gördüklerimi anlattım. Mağarada tehlikeli bir şey olmadığını öğrenince, onlar da inip bakmak istediler. Birlikte indik. Koridoru, mağaranın köşesini bucağını iyice dolaştık, her yere baktık, elimize geçen her şeyi evirip çevirdik.

Ortalıkta eskimiş bira kokan bir kaç şişeyle bir yığın kemik vardı. Kardeşlerime :

— Başımızı belâya sokmadan çıkalım, dedim. Gördük artık. Heyecan verici bir şey bulamadım doğrusu.

Mağaranın deliğinden kıyıya çıkmağa hazırlanırken dışarda, çalılığın içinden, hışırtılar duyuldu.

— Yavaş... Dışarda birisi var !.. diye fısıldadım.

Mağaranın köşesini bucağını iyice dolaştık. Her yere baktık. Elimize geçen her şeyi evirip çevirdik.

Bir dakika hiç birimiz kıpırdamadan durduk. Dördümüz de korkudan büyümüş gözlerle mağaranın deliğine bakıyorduk. Fakat hışırtı bir daha tekrarlanmadı. Mağaranın dışında da, oradaki gibi, insanın içini sıkan bir sessizlik vardı. Martıların çığlıkları bile kesilmişti, yahut bağırıyorlardı da sesleri buraya kadar gelemiyordu. Belki duyduğumuz, bir tavşan, veya bir kuşun çıkardığı gürültüydü.

Fısıldıyarak :

— Gelin, çıkalım artık, dedim.

Sözümü henüz bitirmemiştim ki, mağaranın girişini maskeleyen dallar aralandı, bir gölge belirdi. Başını uzatarak mağaranın içine bakıyordu. Bu bizim için kâfiydi ! Dördümüz, sanki bir kumanda verilmiş gibi sırtımızı mağaraya çevirerek, yeraltı yoluna atıldık. Yol, çok dar olduğu için ancak birer birer koşabiliyorduk. Başta Jüd vardı; arkasından Çunk, Mab ve en sonra da ben...

Yukarıya atlarken, adamın mağaraya daldığını duydum. Yeraltı koridorunun ucuna vararak yukarı fırlamamız, bunları yazmak için sarfettiğim zamandan daha az sürdü. O anda sahilde biri bulunsaydı., toprağın altından fırlayan çocuklara ne kadar şaşıracaktı kimbilir ?

Delikten yukarıya fırladığım anda, birinin beni ayağımdan yakaladığını hissettim. Olanca gücümle bir tekme savurdum. Bir homurtu duyuldu... Kardeşlerim uçarcasına koşarak, epeyi uzaklaşmış bulunuyorlardı. Ben de fırladım ve koşmağa başladım.

Mağaranın karanlığından sonra güneş gözlerimi kamaştırmıştı. Bastığım yerleri iyice farkedemiyordum. Sonra yavaş yavaş Jüd'ü ve ötekileri seçtim. Sahilin kayalıklarını takibederek koşmağa devam ediyordum. Bir aralık başımı hızla arkaya çevirdim. Mağarada gördüğüm gölge, havadan uçuyormuş gibi dev adımlarla koşarak bana yaklaşıyordu. Bunun adam mı, hayvan mı, yoksa canavar mı olduğunu bir türlü kestiremiyordum. Zaten, asıl önemli ve korkunç olan şey, onun bizi kovalayıp yakalamağa uğraşmasıydı.

Birdenbire bu meçhul yaratık, ulumaya benziyen vahşi bir çığlık kopardı. Bu çığlık, kıyının sessizliğinde yankılar yaptı.

Kardeşlerime ulaştım. Hep bir arada koşmağa devam ettik. Yakalanma korkusundan adetâ sesim kısılmıştı:

— Birbirimizden ayrılmıyalım çocuklar! diye mırıldandım.

Gözlerim ışığa adamakıllı alıştığı için, bizi kovalıyanın, vahşi görünüşlü, hırpani bir adam olduğunu seçebildim. Bir çingeneye veya serseriye benziyordu. Önce delice koştuğunu görünce bizi yakalıyacak sanmıştım. Güneş dehşetli yakıyordu. Kilometlerce uzanan kıyıda yardımımıza koşacak tek bir kişi görünmüyordu.

Kıyının yata doğru bir kavis çizdiği yere yaklaştık. Pek az yolumuz kalmıştı. Ama düşmanımız da bu son anlarda adımlarını hızlaştırdı, bize epeyi yaklaştı. Son gücümüzü toplıyarak yata atladık ve güverteye sıçradık. Kardeşlerim yuvarlana yıkıla kabine daldılar. Ben, ikinci köprü üstünde, ortalığı gözetlemek üzere kaldım. Adam yaklaşır yaklaşmaz, ben de kabine koşacak, içerden kilitliyecektim.

Düşmanımız hızla soluyarak hiddetinden kudurmuş bir halde yaklaşıyordu. Esmer yüzünde morumsu gölgeler vardı. Bu, şimdiye kadar hiç görmediğim, garip tipte bir adamdı. Uzun boylu, zayıftı; kolu, bacakları çok uzundu. Üstü başı hırpalanmış, lime lime olmuştu.

Yata iki üç adım ötede durdu, kızgın bakışlarını bana dikti. Tıkanıyordu; vücudu sarsıla sarsıla soluyordu. Ben de aynı haldeydim. Hızla soluyarak karşı karşıya duruyor, birbirimizi süzüyorduk. İçimde bu adama karşı dehşetli bir korku vardı. Her an yata saldırmasını bekliyordum... Ama adam hâlâ olduğu yerden kıpırdamıyor, islim veren bir lokomotif gibi, soluyarak bana bakmıya devam ediyordu.

Birdenbire, beni gerçekten hayret içinde bırakan bir şey oldu. Adam, arkasını çevirdi ve uzaklaştı! Ayrılırken hain hain bakan küçük gözlerinde kötü bir ışığın parladığını gördüm. Besbelli dışardan görünmemek için, kayaların yanından sinerek yürüyordu. Arada bir başını bize doğru çeviriyor, ne

yaptığımızı takibediyordu. Hafif bir yürüyüşle, biraz öne eğilerek ilerliyordu. Nihayet sahilin dönemecine vardı ve sonra gözden kayboldu.

IV
HEYECANLI BİR SAKLAMBAÇ

Mab, başını kabinden uzatarak:

— E, buna ne dersiniz çocuklar? dedi.

Çunk:

— Hiç, ne diyeceğiz, diye mırıldandı. Sadece seni mükemmel bir koşucu olduğun için tebrik ederim.

Mab:

— Ben de seni tebrik ederim, dedi. Okul yarışlarında da bu kadar hızlı koşsaydın, hep birinci olurdun herhalde...

— Daha da çabuk koşabilirdim ama, mahsus sizleri geride bırakmamak için arkada kaldım.

— Atma Çunk, dedim. Korkudan ağlıya ağlıya gözlerin şişmiş. Elinden gelseydi senin, hepimizi geçeceğini bilmez miyiz? İş bunda değil de şu adama karşı nasıl bir vaziyet alalım bunu kararlaştırmalıyız.

Jüd, artık yatta kalmamızı tehlikeli buluyordu. Böyle bir adamın eline düşmeyi pek korkunç görüyordu. Yerimizi öğrendiği için, bizden muhakkak öc almak istiyecekti.

Ama Mab'la ben kaçmayı şerefsizlik buluyor, bunu bir türlü kendimize yakıştıramıyorduk. Zaten gideceğimiz yer, Raşel Kalfa'nın enişteşinin eviydi. Çünkü bu civarda başka tanıdığımız yoktu.

Brok'lar Raşel'e haber verecekler, o da bizi, eve götürmek için buraya gelecekti. Halbuki adamın bize kötülük yapmağa niyeti olsaydı, böyle miskin miskin kaçmazdı. Ona ilerde sataşmıyacak olursak, elbette o da bizi rahat bırakırdı.

Böylece hayli tartıştıktan sonra Jüd bize hak verdi. Burada kalıp işi oluruna bırakmanın daha akıllıca olacağını kabul etti.

Bütün gün yattan ayrılmadık; sahil adamı da hiç görünmedi. Sonunda, onun kötü bir adam olmadığına karar ver-

dik. Belki de deliydi ve bütün deliler gibi korkaktı. Bu buluş, korkumuzu epey azalttı ama, ne de olsa eski neşemiz, zevkimiz kalmamıştı. Birbirimize söylemediğimiz halde düşüncelerimizin hep bu esrarlı düşman etrafında olduğu belliydi.

Gece, sırayla nöbet beklemek için sözleştik. Sahil adamı, karanlık basıp yatın etrafında dolaşmağa gelince, nöbet bekliyen ötekileri uyandıracaktı.

İlk nöbeti Jüd aldı. İkincisini ben, üçüncüsünü Mab. Çunk'a nöbet tutturmayı faydasız bulmuştuk. Nasıl olsa dayanamayıp uyuyacaktı.

Gece çok güzel ve sakin geçti. Bizi rahatsız eden olmadı, her taraf sessizlik içindeydi. Sabah da, bir gün önceki kadar güzeldi.

Böylece iki gün geçti. Bütün vaktimizi, kumda oynıyarak geçiriyorduk. Tam bu plâj hayatı sürüyorduk. Sahil adamı ile karşılaşmamızın ikinci günü akşama doğru, yiyeceklerimizin bitmek üzere olduğunun farkına vardık. Düşünüp taşındıktan sonra Jüd, Mab'la birlikte köyün bakkalına gitmeyi öne sürdü. Çunk'la ben yatı bekliyecektik. Ama Mab, ablasının fikrinden pek hoşlanmadı.

— Ya adam bizi takip eder de dönüşümüzde elimizdekini alırsa? diye çekindiği noktayı açıkladı.

Sonunda, yatı bırakarak çarşıya hep bir arada gitmeğe karar verdik. Çıkarken kabinin kapısını bağladım ve biz yokken birinin gelip gelmediğini anlamak için bir işaret de yaptım. Bunu bitirdikten sonra yola çıktık.

Sazlıklardan geçerken hepimiz dikkat kesildik. En ufak bir tehlike belirtisi üzerine hemen, ilk gördüğümüz hendeğe atlıyarak sinecektik.

Güzel, sakin bir akşamdı. Sazlıkların şurasında burasında balıkçıl kuşları, ağır ağır dolaşıyorlardı. Nihayet uzaktan köy ve eski yeldeğirmeni göründü. Bu değirmen, denizde bulunan balıkçılar için adetâ deniz feneri ödevini görüyordu. Yıllardan beri çalışmıyan bu değirmende şimdi yalnız fareler barınıyordu.

Yaptığımız plâna göre, Jüd'ü köyde kimse tanımadığı için, bakkala o gidecekti. Biz de, değirmende saklanarak onu bekliyecektik.

Mab'la Çunk'u içeriye soktuktan sonra, Jüd'e bakkala giden yolu göstermeğe çıktım. Bir çayırdan sonra ufak bir mandıra geliyordu. Mandıranın öbür tarafından bakkala giden sokak başlıyordu.

Mandıraya pek sokulmayı doğru bulmadığım için duvarın bir köşesine oturup onu beklemeğe başladım...

Epeyi zaman geçti. Jüd hâlâ gelmemişti. Meraklanmağa başlamıştım. Saklandığım köşeden bakkala doğru yürümege karar verdim. Fakat, sokaktan, bakkalın karşı tarafından duyduğum bir ses beni olduğum yerde bıraktı. Bu, ince sesiyle bağıran Raşel Kalfa'nın kardeşiydi.

Ne konuştuklarını dinlemeğe vakit kalmadan, ilk aklıma gelen Jüd'ün bakkalda yakalanması oldu. Olanca hızımla dükkâna doğru koştum. Dükkâna onlardan önce varacağımı hesaplamıştım. Ama bir kaç adım gitmiştim ki, Jüd'le karşı karşıya geldim.

Kızın elleri paketlerle doluydu. Bunları düşürmemek için ağır ağır yürüyordu. Bir kaçını elinden kaparak, heyecandan kısılan bir sesle :

— Kaçalım, çabuk !.. diye fısıldadım. Şimdi karşımıza çıkacaklar.

Sesimin titreyişi ve telâşım karşısında kardeşim, sual sormanın sırasız olduğunu anladı. Paketleri kollarımızın arasına sıkıştırarak koşmağa başladık.

Böylelikle mandıranın avlusuna ulaştık. Bereket, kapı açık duruyordu. Hemen içeriye daldık. Tam o sırada, zincire bağlı kocaman bir köpek, ardayakları üzerinde kalkarak, dehşetli havlamağa başladı. Bu yetmiyormuş gibi, avlunun çamurlarında dolaşan domuzlar haykırıyorlar, gürültü ediyorlardı. Hem de ne gürültü !.. Gıdıklık bacaklarıyle semiz gövdelerini sürüklemelerine, o halde bile gülmekten kendimizi alamadık. Samanlar arasında yiyecek arıyan bir kaç kart tavukla horoz da, domuzların telâşını görünce, sanki son da-

kikaları gelmiş gibi bağır bağır bağırmağa başladılar. Avluyu geçerek arkadaki tarlaya ulaşıncaya kadar bu gürültü devam etti durdu. Köpek, domuz ve tavukların sesleriyle horozun kukurikoları arasında bağıran bir adam sesi de duyar gibi oldum ama, arkama bakamadım doğrusu. Eğer değirmene ulaşamazsak, yatımızı bir daha göremiyeceğimiz hiç aklımdan çıkmıyordu.

Değirmene güç halle, soluk soluğa düştük. İçeriye dalmamızla, benim paketleri yere fırlatarak kapıyı sürmelemem bir oldu. Kendime geldikten sonra Mab'la Çunk'a meseleyi anlattım.

— Ne olur, ne olmaz kapıyı üstümüzden sürmeliyelim, dedim.

Bab :

— Kapıyı sürmelememiz neye yarar? dedi. Buraya gelip de kapıyı kapalı bulurlarsa, derhal içerde birinin bulunduğunu anlarlar.

Bunu düşünememiştim. Hemen demir sürgüyü kaldırdım. Sonra etrafa bakınarak, gelenler olunca saklanmamız için bir yer aradım. Bir tarafta, üst kata çıkmak için dayanmış takma bir merdiven gördüm.

Vakit kaybetmeden yukarıya tırmandım. Burada, büyücek, daire şeklinde bir oda vardı. Boştu; yalnız küçük bir pencerenin yanında bir yığın eski torba ve çuval duruyordu.

Akşam ışığı, örümcek ağlariyle kaplı camlardan sızıyor, odayı hafifçe aydınlatıyordu. Merdivenden aşağı eğilerek, kardeşlerime, paketleri alarak buraya gelmelerini söyledim. Hepimiz birleştikten sonra aklıma pek iyi bir fikir geldi :

— Haydi çocuklar, dedim. Hep birlikte şu merdiveni yukarıya kaldıralım. O zaman bizi aramağa gelenler üst kata çıkamazlar.

Ama düşünmekle başarmak arasında fark varmış. Dördümüz soluk soluğa uğraşıp, çabaladığımız halde, merdiveni yerden bir kaç santimetre kaldırabildik, o kadar... Bu aralık Çunk da, pek gayretle çalışırken az kaldı aşağıya gidiveri-

yordu. Onu kemerinden yakaladığım gibi yukarıya çekmem bir saniye sürdü.

Merdiveni yukarı çıkarmaktan vaz geçtik. Jüd, pencereye yaklaşıp bakmağa başladı. Birdenbire:

— Eyvah !.. Geliyorlar !.. diye haykırdığını duyduk.

Ben de pencereye koştum. Gerçekten, üç kişi çayırdan değirmene doğru geliyordu.

— Bu, Raşel Kalfa'nın kardeşiyle kocası, dedim. Ötekini tanımıyorum.

Ümitsizlik içinde etrafa baktım. Saklanacak en ufak bir yer yoktu. Bunlar değirmene gelip yukarıya çıkmalar mı, ellerine geçtik demektir. Duvarları dikkatli dikkatli yokladım. Belki bir köşede, bizi başka bir yere çıkaracak bir merdiven buluruz diye... Ama yoktu. Gözüm tekrar odanın bir köşesinde duran boş çuvallara kaydı. Onlara doğru koştum:

— Çabuk, çabuk !.. diye bağırdım. Bunların içine girip saklanalım...

Kardeşlerim bu düşüncemi pek yerinde buldular. İlk önce çuvalın birine Çunk'u soktuk. Çuvalın ağzını da sıkıca bağladık. Çocuk nefes almak için başını yan tarafta bulunan yırtığa çevirdi. Soonra Mab'ı yerleştirdik. Yalnız, en son girdiğim için benim çuvalım bağlanmamış kaldı.

Yan gözle kardeşlerimin çuvallarına bakıyordum. Hepsi de tıpkı yarısına kadar doldurulmuş patates çuvallarına benziyordu. Alaca karanlıkta bunların içinde insan bulunduğundan şüphelenmek mümkün değildi.

Bunları düşüne dururken, değirmenin kapısı açıldı, içeriye bir kaç kişinin girdiği duyuldu. Heyecanlı an gelip çatmıştı. Yukarıya çıkacaklar mı ?.. diyo bekleşiyorduk.

Raşel'in eniştesinin sesi duyuldu.

— İşte duvarın yanında bir merdiven de var. Yukarı çıksanız a !..

Merdiven gıcırdamağa başladı. Yukarıya çıkıyorlardı. Kalbim koparcasına atarak, çuvalımın içinde bitkildim.

V

GARİP BİR KAYIP

Merdivenin gıcırtısından, çıkanın ağır biri olduğu anlaşılıyordu. Sonra gürültü kesildi. Birisi ağır adımlarla odanın içinde dolaşmağa başladı.

Raşel Kalfa'nın kardeşi, aşağıdan, yukarda neler gördüğünü sordu.

Kocası:

— Hiç canım... cevabını verdi. Burada da eski çuvallardan başka bir şey yok.

Durduğu yerden konuşuyor ve ihtimal çuvallara bakıyordu. O anda içimizden biri kıpırdanıverseydi, adamcağız ne hale gelirdi kim bilir? Bereket, buğday çuvallarında, şüpheyi çekecek en ufak bir hareket olmadı. Yalnız, oda biraz daha aydınlık olsaydı, belki de adam buğday çuvallarının şekillerini biraz garip bulacaktı.

Bir müddet hareketsiz durduktan sonra bize doğru bir adım attı. Ne müthiş bir andı bu! Artık her şeye bitmiş, kaybedilmiş gözüyle bakıyordum. İçimden, bana dokunacak olursa, kızılderililer gibi bir çığlık atarım diye geçirdim. Haykırıp bağıran bir çuval kimi olsa ürkütür, kaçırırdı!

Adamın iri ayağı çuvalımın bir ucuna bastı. Bağırmağa hazırlandım. Kafamın, çuvalın içinde patlıyacak kadar şiştiğini hissettim. Ama tam o anda ayak yerini değiştirdi. Adam, hep o hantal yürüyüşle uzaklaştı. Merdiven bir kere daha gıcırdadı. Eh, artık bu tehlikeyi atlatmış sayılabilirdik.

Aşağıdaki kapının kapandığını duyduktan sonra da, sesler tamamiyle kaybolana kadar hiç kıpırdamadık. Sonra, ilk olarak, ben çuvalımdan sıyrıldım. Önce Mab'ı çözdüm. Birlikte Jüd'ü ve Çunk'u çıkardık.

Peki ama, şimdi ne yapmalıydık?.. Karanlık basmadan değirmenden ayrılmamız ihtiyatsızlık olacaktı. Öte yandan, sazlık ve bataklığı karanlıkta geçmek de bize hayli tehlikeli görünüyordu. Mehtap çıkarak yolumuzu gösterecek olsa bi-

le, mağara adamiyle karşılaşmamız mümkündü. Güpe gündüz yaptığı deliliklere bakılırsa, geceki hali çok daha korkunç olmalıydı...

Jüd, bakkalın karısının ona pek dikkatli baktığını ve her halde, adresimizi öğrenmek için, ille paketleri çırakla eve göndermek istediğini söyledi.

Raşel'in kız kardeşinin izimizi bulmaması için, şimdi çok

Adam bir müddet hareketsiz durduktan sonra bize doğru bir adım attı. Ne müthiş bir andı bu ..

daha dikkatli davranmamız gerekiyordu. Gerçi ne o, ne de bakkallar Jüd'ü tanımıyorlardı ama, eğer korktuğum gibi, kadın bizim çayırdan kaçışımız sırasında beni de farketmişse iş fenalaşırdı. Çünkü, herhalde evlerinden kaçtığımı Raşel'e yazmıştı ve öteki de ona, evde kalan üç kardeşimin de kaçtıklarını haber vermiş olmalıydı.

Gitgide ortalık kararırdı. Artık birbirimizi seçemez olduk. Arada bir, köyden bir çocuk sesi, geçen arabaların tıkırdısı duyuluyordu.

Geceyi burada rahat geçirebileceğimizi anladık. Çuvalların bir kısmını yere sererek birer yatak yaptık. Kalanlar da yorgan ödevini gördü. Ama çuvallar pek fazla olmadığı için, iyice örtünemiyor, yatımızdaki temiz yatakları özlüyorduk.

O sırada çıkan rüzgârla değirmenin üst katında acayip gürültüler işitilmeğe başladı. Gecenin fırtınalı olacağı belliydi. Fareler bile bunu hissediyorlarmış gibi, telâşla şuraya buraya koşuşuyor, sanki yağmurdan önce işlerini bitirmek istiyorlardı.

Geçirdiğiniz o günün verdiği heyecan ve yorgunluk yüzünden, kardeşlerim çabucak uyudular. Yalnız ben uyanık duruyor, fırtınanın uğultusunu, değirmenin içindeki gürültüleri dinliyordum.

Acaba, dönüşümüzde yatı nasıl bulacaktık?.. Ya halat kopar, teknecik denize sürüklenirse ?..

Bu tatsız düşünce kafamda iyiden iyiye yer etti. Zaten, denizin her günkü yükselişi sırasında su, teknenin omurgası boyunca girerek, kıç tarafında epeyi birikinti bırakıyordu. Hattâ bazan böyle zamanda, ön kısmının hafifçe yukarıya doğru kalktığını hissediyor gibiydim.

Bunları düğünürken, ben de uyuyuverdim. Uyandığım vakit, ortalık tamamen aydınlanmıştı. Jüd beni hızla kolumdan çekip duruyordu.

Yatarken verdiğimiz karara göre, gün ağarmadan yola çıkacaktık. Halbuki bu saatte bütün köy kalkmış olmalıydı. Bereket versin, burada giyinip yıkanma derdi yoktu! Merdivenden aşağıya indik. Değirmenden ilk çıkan ben oldum. Birisinin bizi kollayıp kollamadığını anlamak için etrafa baktım. Gördüğüme göre sahil bomboştu. Kardeşlerime, çabukça çıkmalarını söyledim.

Değirmenin sağında, ufak bir tarlayı çeviren alçak bir çit vardı. Çitin bittiği yerde sazlık başlıyordu. Çit boyunca, başlarımızın çalılıklardan yukarıya çıkmamasına dikkat ederek, iki büklüm eğilmiş halde yürüdük. Gece bol bol yağan yağmur, dinmişti. Yalnız hâlâ rüzgâr esiyordu. Soluğumuz

kesiliyor gibi oluyordu. Önümüzdeki aşağı yukarı iki kilometrelik yolda da bizi bu rüzgârdan koruyabilecek en ufak bir engel yoktu.

Tanrıya sığındık, yolumuza devam ettik. Hem yürüyor, hem de durmadan acaba arkamızdan gelen var mı diye başlarımızı çevirerek bakıyorduk. Rahat yürümek de mümkün değildi. İkide bir, yağmurdan sonra suyla dolmuş çukurlar, hendekler bizi yolumuzdan alıkoyuyordu, bazı yerlerde sazların arası o kadar yaştı ki, adetâ bataklık halini almıştı. Yolumuzu bütün bu engeller bir kat daha uzattı. Plâja yaklaştığımız zaman, rüzgârın uğultusunu bastıran bir gürültü işittik. Bu, kumsala vuran dalgaların sesiydi. Haftalarca süren sıcaktan, güneş dolu, tek bir bulut görünmeyen mavi gökten sonra, bu anî bastıran fırtına hiç hoşumuza gitmedi.

İnce yazlık elbiselerimizin içinde fena halde üşüyorduk. Üstelik ayaklarımız da ıslanmıştı. Yürürken kunduralarıma dolan su, kurbağaların vıraklamalarına benziyen sesler çıkarıyordu.

Eğer teknemize «ev» adını vermemiz yerindeyse, bu eve dönüşümüz pek acıklıydı! Hoş, evimizi yerinde bulacağımız da şüpheliydi ya !.. Sazlıktan çıkıp sete yaklaştığımız zaman epeyi heyecan geçirdik. Yine de neşemizi kaybetmiyor, yata dönüp içerden fırtınayı dinlemenin ne kadar eğlenceli olacağını konuşuyorduk.

Nihayet sete tırmanabildik. Şimdi, hiç olmazsa yatımızın ne olduğunu öğrenecektik.

Önceden ortaklıkta görünmediği için, kaybolmuş sandım. Ama sonradan sahilin batısında olduğumuzu ve yatın herhalde yakındaki koylardan birinde gizlendiğini düşündüm. Setten koşarak indik ve kıyı boyunca koşmağa başladık.

Biraz sonra yatımız göründü. Sevinçten uçuyorduk. Ama yaklaştığımız zaman, tekneciğimizin geceki fırtınadan bir hayli hırpalandığını farkettik. Güverte, su içinde kalmış; köprü hafifçe yana eğilmişti. Öte yandan kabinin içinde de bazı değişiklikler gördük ki, bunu ne yağmurun ne de fırtı-

nanın yapmasına imkân vardı. Bazı eşyanın yerleri değişmişti, çıkarken ihtimamla kapadığım kapı mandallanmıştı.

Mab, korku içinde:

— Mağaradaki adam, değil mi çocuklar? diye mırıldanınca, hiç birimiz itiraz etmedik.

Etrafa bir göz attık: Kırılıp dökülen veya kaybolan bir eşyamız yoktu. Bununla beraber kısa zaman sonra, her şeyi yerli yerine koyup kahvaltımızı hazırlamağa başlayınca, Jüd:

— Çocuklar, tavamız gitmiş! diye bağırdı.

Hepimiz tavayı aramağa koyulduk. Fakat bir türlü bulamadık. Jüd:

— Biz gitmeden önce burada olduğunu biliyorum, dedi. Hattâ Çunk, «trampet çalacağım» diye tutturmuştu da elinden almağa uğraşırken ayağıma düşürmüştüm.

Canımız sıkıldı; ama tava bize çok lâzımdı. Aşağı yukarı bütün yemeklerimizi tavada yapıyorduk.

Dünden beri aç durduğumuz için, çalınmış tavayı boşuna aramadan konserve balığına, reçele sarıldık. Karınlarımızı doyurur doyurmaz, tava meselesini ve takip edildiğimiz için bundan sonra dışarı çıkarken alacağımız gerekli tedbiri konuştuk. Her birimiz, bu konudaki düşüncelerimizi söyledik.

— Yakalanmamak için gözümüzü dört açmalıyız, dedim. Yattan uzağa ayrılmıyalım. En çok sazlıkları gözliyelim. Sırayla koyda saklanarak nöbet bekleriz. Yalnız, hiç bir zaman setin üstüne çıkmamak lâzım. Çünkü buranın farkedilmesi mümkündür.

Mab, söylediklerimi doğru bulduysa da:

— Buradakilerin bizi kovalamalarından korkmam, dedi. Asıl Raşel Kalfa gelmesin, iş onda. Ama o buraya bir damlıyacak olursa, muhakkak izimizi bulur.

Jüd içini çekti:

— Ben de yiyeceğimizi düşünüyorum, dedi .Bundan sonra köyden hiç bir şey alamayız. Akşamları kasabaya kadar inmek zorunda kalacağız.

Bunları konuştuktan sonra, tavamızı kurtarmak için hemen mağara yolunu tuttum.

VI

TAVA DÖVÜŞÜ

Vakit vakit setin çalılıklarını gözliyerek, sessizce yürüdüm. Görünüşte merak veya şüphemi uyandıracak hiç bir şey yoktu. Sazlıkları sabahtan beri kaplamış olan sis hâlâ kalkmamıştı. Etrafta, insanın içini kararta bir rüzgâr ıslıklar çalıyordu.

Mağaraya yaklaşınca, yerden sürünerek ilerlemeğe devam ettim. Toprak yığınının üstünü örten tahtalara on beş, yirmi metre kala durdum, kulak kabarttım. İçerde çıt olmadığı halde aşağıya inmedim, çünkü adamın karşı taraftan gelme tehlikesi vardı. Hemen taşlardan setin üstüne tırmandım, mağaranın öbür ucundaki giriş tarafına baktım.

Çalılar, dünkü gibi, girişi tamamen örtüyorlardı. Yalnız önündeki hendek yağmur suyuyla adamakıllı dolmuştu.

Setin üstü pek soğuktu. Yerlerin yaş olmasından ötürü oraya uzanamadım da. Ayakta dursam, görünmekten korkuyordum. Yavaşça hendeğe doğru indim, çalılığa girdim. Mağaranın giriş deliğine kadar ilerledim, çömeldim. Gür çalılığın arasında kendimi belli etmeden, etrafımı iyice görebiliyordum. Rüzgâr esmekte devam ediyordu. Islak dallardan arada bir başıma, enseme su damlaları düşüyordu. Bir iki kere etraftan duyduğum hışırtılardan adamın geldiğini sanarak ürktüm. Ama yanılmışım.

Epeyi vakit geçti. Rüzgâr hafifledi. Bir aralık yağmur da dindi. Bununla beraber, gök hâlâ kara bulutlarla doluydu. Hava adamakıllı soğudu, rutubetlendi. Bilmem neden içimde bir his, adamın mağarada bulunduğunu söylüyordu. Bu his o kadar kuvetliydi ki ilk verdiğim karara rağmen, mağaraya girmeğe bir türlü cesaret edemiyordum.

Saatimi yatta bıraktığım için, vakti bilmiyor, ancak karnım acıkmadığına göre öğleye yaklaştığını tahmin ediyordum.

Bir aralık kuru dalların hışırdadığını duydum. Gizlendiğim yerden, sık çalılıkların arasından mağara adamının çıktığını gördüm.

Girişin ağzında, arkası bana dönük olarak duruyordu. Beni sezmesin diye mümkün olduğu kadar büzüldüm, nefesimi tutmağa çalıştım. Eline düşmek hiç de hoş bir şey olmıyacaktı.

Gideceği yeri seçmek istiyormuş gibi, sazlığın bir sağına, bir soluna baktı. Bir aralık gözleri tam saklandığım çalılıkların üzerine dikildi. O kadar heyecanlandım ki, adamın dallar arasından beni görerek gözlerini gözlerime diktiğini sanmıştım. Ben de ona dik dik bakıyor, yaklaşmasını bekliyordum. Onunla dövüşmeye hazır olduğumu gösterecektim. Adam, gerçekten bana doğru bir kaç adım attı.

«İşte boy ölçüşme zamanı geldi!..» diye düşündüm. Lâkin adam, beni farketmeden, tam saklandığım çalılığın önünden geçti ve seti takip ederek sahilin batısına doğru ağır ağır yürüdü. Onu gözden kaybedinceye kadar peşinden baktım. Mağara adamı tamamiyle kaybolunca, barınağımdan fırladım, mağaraya girdim.

İçeri dalar dalmaz tavamızı aramağa koyuldum. Epeyi zaman köşeyi bucağı karıştırıp da bir şey bulamayınca, nerdeyse adamı hırsız çıkardığımızdan utanacaktım. Bununla beraber, mağaranın içini kaplamış olan yanık yağ kokusu, tavamızın burada olduğunu gösteriyordu.

Birdenbire karanlıkta, ayağım bir şeye takıldı: tavamızı bulmuştum!.. Sevinçle kaparak kendimi dışarıya attım. Çalılığın gerisine geçtim ve etrafı iyice kolladım. Dikkate değer bir olay farketmediğim için sazlıktan yata doğru yürümeğe başladım. Tavayı elime geçirdiğime o kadar sevinmiş, yatta kardeşlerimin beni nasıl karşılıyacaklarına öylesine dalmıştım ki, nerde olduğumu tamamen aklımdan çıkarmıştım. Neşeli bir türkü tutturdum, havaya kaldırdığım tavayla tempo tutarak yürüyordum.

Birdenbire setten aşağıya, taştan taşa atlıyarak mağara adamının koştuğunu gördüm. Kafamdan, şimşek süratiyle: «Kaçmak...» sonra da «Hayır dövüşmek!..» düşünceleri geçti. Öyle ya, bu tava, evimizden getirdiğimiz, öz be öz kendi malımız değil miydi?

Ayaklarımı açarak vücudumu dikleştirdim, böylece düşmanımı bekledim.

Adam bir iki dakika, sanki kararsızlık içindeymiş gibi, kıpırdanmadan durdu. Hali, bakışları, onu ilk gördüğümüzden daha vahşi, daha deliceydi. Üstü başı büsbütün hırpanileşmişti. Uzun saçları yanaklarına yapışmıştı. Gömleğinin yakası paramparçaydı. Boynuna kırmızı bir mendil sarmıştı. Bunları nasılsa bir bakışta seçebildim. Bir an sonra adam karşımdaydı:

— Versene şu tavayı bakayım! dedi.

Sesi de, kılığı gibi acayipti. Kısık ve boğuk boğuk bağırıyordu. Dili de oldukça peltekti:

Kesin bir tavırla:

Adam, tavayı zorla almak istiyordu.

— Hayır, diye karşılık verdim. Vermiyeceğim. Tava bizimdir.

Mağara adamı uzun boylu tartışmağa lüzum görmedi, ba-

na doğru atıldı. Ne olduğunu, iyice hatırlamıyorum. Sadece, havaya kaldırarak salladığım tavanın sert bir şeye çarptığını ve «Dang» diye bir ses çıktığını duydum.

Mağara adamı yumruğunu bana doğru salladı. Ama çevik davrandım, beri yana sıçradım. Adam sendeledi, başını iki eliyle tutarak yine sete doğru yürüdü. Ben de tavayı göğsüme bastırdığım gibi kaçmağa başladım.

Mağara adamı nedense beni kovalamadı. Bir kaç kere dönüp arkama baktığım zaman, onun sahil boyunca ağır ağır uzaklaştığını gördüm. Hâlâ kafasını, iki parçaya ayrılacağından korkuyormuş gibi, avuçları arasında sıkıyordu.

O günü akşama kadar elbiselerimizi kurutmakla, nöbet beklemekle geçirdik. Doğrusu ilk zamanda, harbteymişiz gibi, düşmanlarımızı kollama, onlardan kaçınma zorunda olmak bize pek eğlenceli, heyecan dolu bir oyun gibi göründü. Sonra sonra, muharebenin tek taraflı oluşu, düşmanın gözükmeden bir tarafa sinmesi, bizi yormağa, bıktırmağa başladı. Sazlıklardan öteye açılamayışımız da deniz kıyısının tadını kaçırmıştı.

Ne Raşel Kalfa'nın kız kardeşi, ne de eniştesi bir daha görünmediler. Ya aramaktan vaz geçtiklerine, yahut da havanın açmasını beklediklerine ihtimal verdik. Lâkin bunlar, sadece bizim yürüttüğümüz tahminlerden ibaretti. Zaten bu olmazsa, vaktimizi neyle dolduracaktık? Gece gelince rüzgâr tekrar şiddetlendi. Bulutların doğudan estiğini farkettim. Yattığım yerde, rüzgârın iniltisiyle, kabaran denizin uğultularını dinlerken içim tuhaf bir üzüntüyle doluyordu.

Yatımızın bulunduğu yer nehir ağzıydı. Dört, beş kilometre ötede, bütün azameti ve tehlikeleriyle açık deniz başlıyordu.

Bir aralık, adetâ dalgaların uğultusunu bastıran makine seslerini duyar gibi oluyordum. Bir aralık bu sesleri gerçekten duymağa başladım. Rüzgâra karşı, dalgaları yara yara bir gemi geçiyordu. Dirseğime dayanarak perdenin aralığından onu seyrettim. Direğin üstündeki ışığı gözden kaybedinceye kadar arkasından baktım.•

Uyanık kalarak gemiyi gördüğüme pek seviniyordum. Ertesi gün kardeşlerime bunu nasıl ballandıra ballandıra anlatacağımı düşünmeğe başladım. Birdenbire, yatın dalga üstünde yükselerek sallandığını hissettim. Ama rüzgârlı havalarda bu sık sık olduğu için, pek aldırış etmedim. Hattâ yatağımda yavaş yavaş dalar gibi de oldum.

O da ne?.. Bir aralık ansızın, yatı sahildeki kazığa bağlıyan ipin gevşediğini ve boşandığını duydum. Şimdiye kadar hareketsiz duran yatımız yüzmekteydi !..

Yat, hem demirlenmiş, hem de sahile bağlanmış olduğu için, şimdiye kadar ön kısmı kalkıp inse bile, arka kısım daima hareketsiz kalıyordu. Lâkin şimdi bağlama halatı açılınca, yatımız bir o yana, bir bu yana giderek bayağı yüzmeğe başlamıştı. Halatlar buna dayanırlarsa, ne mutlu bize! Aksi halde, rüzgârla dalgaların yatı arkadan itmesiyle açık denize sürüklenecektik.

Heyecanımdan boğulacak gibi oldum. Kulak kesilerek dışarıyı dinlemeğe, bir yandan da kardeşlerimi uyandırıp uyandırmamayı düşünmeğe başladım. Ama sahildeki kazığın gıcırdıyarak, halatın bir kısmının boşandığını işitince artık duramadım. Kerevetten aşağıya atlıyarak olanca sesimle :

— Yüzüyoruz !.. Yüzüyoruz !.. diye bağırım .

Kardeşlerim bir anda ayaklandılar.. Evet, artık şüphe yoktu : Yatımız suyun üzerinde sallanarak yüzüyor, teknesi, hiç hoş olmayan çatırtılar çıkarıyordu. Kabin zifiri karanlıktı. Belki biraz da bu karanlığın yüzünden Jüd'ün :

— Ya dalgalar bizi açık denize sürüklerse ?.. deyişi hepimizi fena halde ürküttü.

Hemen lâmbayı taktım. Tam o sırada, adamakıllı gerildikten sonra kopan bir ipin kısa, kuru ve sert çatırtısı duyuldu. Kederle birbirimize baktık : evet, palamar kopmuştu! Dalgalar üzerinde çalkanıyorduk.

VII

FIRTINA

— Çabuk üstünüzü başınızı giyin! diye bağırdım.

Rüzgârın şiddetli gürültüsü içinde bağırmam güçlükle işi-

tiliyordu. Acele acele giyindik. Kunduramı bağlamayı ve yakamı iliklemeyi bir yana bırakarak, hemen kabinden dışarıya fırladım. Güverte rüzgârdan uçuyordu, ortalıkta sahile ve yatın kenarlarına çarpan dalgaların gürültüsünden başka bir şey işitilmiyordu. Karanlık, durumu büsbütün kötüleştiriyordu. Ancak kabinde yanan lâmba, güvertenin bir kısmını hafifçe aydınlatıyordu. Bu ışığın yardımiyle, yatın arka kısmında kopmuş palamarı görebildim. Halatın sarkan ucunu içeriye aldım, iki metre kadar vardı. Halatın öbür ucunun sağlam olduğunu ve demiri dibe bağladığını anladım.

Bu durumda, olağanüstü ve beklenilmedik bir aksilik çıkmıyacak olursa, denize sürüklenme tehlikesi yoktu.

Kabinden güverteye çıkan kardeşlerimin seslerini duydum. Yanıma gelmelerini beklemeden arka taraftan suya inmeğe başladım. İki elimle kopmuş palamara sarılarak, dizlerime kadar suya indim. Yavaş ve ölçülü hareketlerle, halat üzerinden aşağıya doğru kayıyor, suyun dibini bulmağa çalışıyordum.

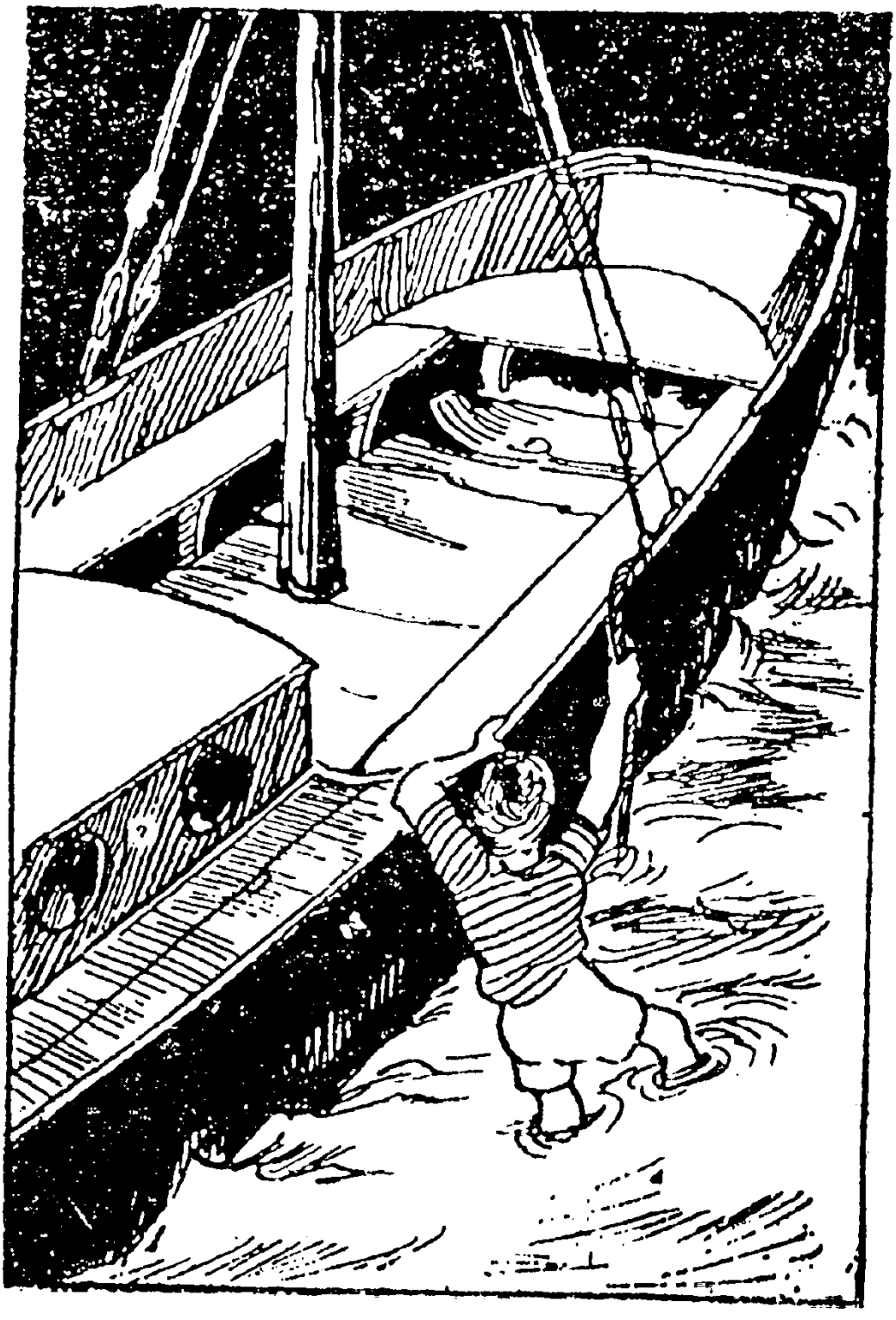
Yattan kardeşlerimin :

— Ağabey nerdesin ? Ne yapıyorsun orada? diye bağırdıkları duyuluyordu.

Beni, yapacağım delice işten vaz geçirebileceklerini düşünerek cevap vermedim. Plânım mânasız görünüyordu ama, ben başarabileceğime inanmıştım bir kere... Bana öyle geliyordu ki, ayaklarım yere değdikten sonra, vücudumun bütün ağırlığı ile ipe sarılarak, deniz durulana kadar yatın akıntıya kapılmasını önliyebilecektim. Artık yattan tamamen ayrılmıştım, halata tutunarak havada duruyordum. Dalgalar gitgide yükseliyor, etrafa saçılan köpüklerden adamakıllı ıslanıyordum.

Yaptığıma pişman olmağa başlamıştım. Kabinden sızan donuk ışıkta, kâh şurasından, kâh burasından eğilerek bakan kardeşlerimin gölgesi seçiliyordu. Ama karanlıkta hiç bir şey göremiyeceklerini sanarak, öteye beriye telâşla koşuşuyorlardı.

Ayağımla, ihtiyatla dibi bulmağa çalışırken, yat bu defa

İki elimle kopmuş palamara sarılarak dizlerime kadar suya girdim.

benim üzerime doğru yalpaladı. Kendimi yukarı çekecek kadar vakit bulamadan iki ayak boyu dibe indim. Ayaklarımın kuma değdiğini hissettim. Omuzlarıma kadar suya girmiş bir halde, olanca kuvvetimle halata sarılıyordum.

O sırada korkunç bir düşünce yeniden aklıma geldi. Ya dalgalar hafifleyinceye kadar yatı tutamazsam ve bunlar bizi açık denize sürüklerse ?..

Vücudumu gererek, ümitsizliğin verdiği bir güçle halatı kendime doğru çekiyor, boyuna çekiyordum. Suyla rüzgâr etrafında güreş ediyorlardı sanki. Ayaklarımla yere iyice dayanmağa çalışırken deniz benimle alay ediyormuş gibi, yatı kendine doğru çekiyordu. Korkunç bir rüya görüyormuş gibiydim.

Bilmem ne kadar zaman sürdü bu hal. Bütün adalelerim gerilmiş, halatı sahile doğru çekmeğe devam ediyordum. Birden, dalgaların kuvvetli bir hücumiyle yerden koptum; önce yukarı fırladım, sonra suyun dibine gittim. Kulaklarımda suyun uğultusunu duyuyordum. Dalgalarla beraber sürükleniyordum. Biricik kurtuluş ümidim olan halatı elimden kaçırmamağa çalışıyordum. Kâh suyun üstüne çıkıyor, kâh anide gelen bir dalgayla köpüklerin altında kalıyordum. Her yukarı çıkışımda, kabinimizdeki lâmbanın titrek ışığını görüyor, sanki çok uzaktan gelen kardeşlerimin seslerini duyuyordum. Tıkanıyordum artık !.. Ancak yukarıya tırmanacak kuvvetim kalmıştı. Üstümden aşan bir dalganın beni sürüklemesinden güç halle kurtuldum. Hemen halata tutunarak yukarı tırmanmağa başladım. Kardeşlerim bana yardım etsinler diye bağırdım da... Üç ses birden bana cevap verdi. Cesaretlendim, hareketlerim çevikleşti. O'anda bir kaç elin birden beni omuzlarımdan ve saçlarımdan tutarak yukarıya çekmeğe başladığını hissettim.

Jüd ile Mab beni kabine kadar sürüklediler. Orada bir müddet yerde, tamamiyle sersemleşmiş bir halde yatakaldım. Biraz kendime gelince gemimizin idaresini ele aldım.

Ama karanlıkta, yelkensiz, dümeni çalışmıyan bir gemiye kumanda etmek hiç de kolay değildi. Yapacağımız bir tek

şey vardı; bir vapur geçecek olursa, çarpmamak için kabindeki ışığın sönmemesine dikkat etmek...

Yatımız, dalgalardan yediği darbelerle sarsılıp sallanmağa devam ediyordu. Rüzgârın yönüne göre, açık denize değil, sahil boyunca yüzmemiz gerekiyordu. Sabaha doğru rüzgâr dindi. Şafak sökerken, yatımızın birden durduğunu hissettik. Tekne sarsıldı ve arkasından dibin kuma sürtünmesinden çıkan gıcırtı duyuldu. Bulunduğumuz yerde suların çekilmeğe başladığını anlamıştık. Tanrıya şükür, tehlikeyi kazasızca atlatmıştık.

Şimdi, nerede bulunduğumuzu merak ediyordum. Hava tamamiyle aydınlanınca güverteye çıkarak sahile bakmağa başladık. Burası, demirli olduğumuz eski yere pek benziyordu. Küçük koy, set, hep bizim eski yerimizi andırıyordu. Ama bu sahil hep böyleydi.

Deniz adamakıllı çekilince yere atladım ,sete doğru koştum. Yukarıya çıkınca ne görsem beğenirsiniz? Ucu bucağı görünmeyen sazlıklar, bir gece içinde kaldığım değirmen, köyün kırmızı damları... Gözlerime inanamıyordum ama, gerçekti bu! Demek, biz bütün gece aynı yerde dönmüş durmuştuk !..

Yata döndüm. Kardeşlerim beni sardılar. Jüd :

— Nerdeyiz ? Eski yerimizden çok açılmış mıyız ?.. diye merakla sordu.

Mab :

— Köyden çok uzaklaşmışsak, yiyecek meselesi güçleşecek.. diyordu.

Onlara, aynı yerde olduğumuzu, merak edecek bir şey bulunmadığını anlattım. Gece geçirdiğimiz boşuna korkuları hatırlıyarak hep birlikte gülümsemeye başladık. O aralık Mab, birdenbire beni kolumdan çekti :

— Bak ağabey, bak! dedi.

Başiyle işaret ettiği yere baktım. Sahilden, batı tarafından, yata doğru ilerliyen bir gölge belirmişti. Durduğumuz yerde merakla yaklaşmasını bekliyorduk. Biraz sonra, gölgenin bizim mağara adamına ait olduğunu anladık.

Bu fırtınalı geceyi dışarda geçirmiş olmalıydı ki, üstü ba-

şı hâlâ sırsıklamdı. Sırtında taşıdığı torbanın içinde ağır bir şey varmış gibi, iki büklüm yürüyordu. Yatın karşısına gelince torbayı yere bıraktı, bakışlarını bize dikti. O kadar kötü bakıyordu ki, hepimizi ürküttü, elimizde olmıyarak birbirimize sokulduk. Bununla beraber, ondan korktuğumuzu göstermenin doğru olmıyacağını düşünerek:

— Ne istiyorsun arkadaş? diye sordum.

Adam bir an ses çıkarmadan durdu, kurumuş dudaklarını yaladı. Hafifçe öksürdükten sonra:

— Bana mı söylüyorsun? dedi.

— Elbette sana. Yanında başka bir adam yok ki ona söyliyeyim, diye cevap verdim.

Cevabım onu nedense fena halde öfkelendirdi:

— Sana başka adam var diyen kim? diye bağırdı.

Jüd, beni usulcacık kolumdan çekti:

— Kızdırma onu ağabey, diye fısıldadı. Herhalde aklı tamam değildir.

Mağara adamının kulakları pek hassas olmalıydı, çünkü Jüd'ün fısıldadıklarını hemen duydu.

— Galiba öyle, dedi. Kafam da, gövdem de pek sağlam değil artık. Ama teknenize ayak basarsam bir, sizin de haliniz duman olur! diye ilâve etti ve tehdidini yerine getirecekmiş gibi bir adım ilerledi.

Güvertenin bir köşesinde duran sırık süpürgesini yakaladım. Elimden geldiği kadar yüzüme azamet ve hiddet ifadesi vererek:

— Bir dene de görürsün! diye bağırdım. İznim olmadan, bu vapura hiç kimse bir adım bile atamaz. Tavamızı çalanın sen olduğunu biliyoruz. Eğer bir şeyimizi daha çalacak olursan, hemen polise haber vereceğiz. Bunu bil!

Polis lâfını duyan mağara adamının yüzünden hiddetle karışık bir korku gölgesi geçti. Cevap vermeden önce, sahili endişeli bir bakışla süzdü. Sonra, bir anda değişmiş, sanki bambaşka bir adam olmuş gibi konuşmağa başladı:

— Genç denizciler, dedi. Vapurunuz pek sevimli, pek cici ama, bir eksiği var! Size öyle bir şey vereceğim ki, sen de,

küçük bayan da, bu delikanlı da, memnun kalacaksınız.

Kendisine delikanlı denilmesinden pek memnun olan Çunk, hemen önüne atıldı:

— Göster, neymiş o? diye sordu.

Adam ona göz kırparak sırıttı:

— Yelken!.. dedi.

Ben varken Çunk'un konuşmasını uygun görmediğim için, söze karıştım:

— Nasıl yelkenmiş bu? diye sordum.

— Vapurunuzun yelkenden başka her şeyi tamam. Bir de yelkeniniz oldu muydu, iyi bir rüzgârla ne hoş gezintiler yaparsınız!

Mağara adamının sözleri hepimizi sardı. Nedense, şimdiye kadar yatımızın yüzebileceği hiç aklıma gelmemişti. Heyecanımdan kızardım bile. Adam da yüzümden, düşündüklerimi okuyormuş gibi, hararetle devam etti:

— Bende eski bir yelken parçası var. Epeyi önce onu sahilde bulmuştum. İsterseniz, onu kullanılacak hale sokayım. O zaman tekneniz tam bir yat olur. Yarın sabah erkence getiririm buraya.

Mağara adamı sözünü bitirdikten sonra yine o kötü bakışlariyle hepimizi süzdü, torbasını aldı ve uzaklaştı.

Arkasından baka kaldık. Oysa, hem de sık sık başını çevirerek, arkasına bakıyordu.

Jüd, düşünceli bir tavırla:

— Bu adamın yelken için söyledikleri doğru mu acaba? dedi. Tavamızı çalan kimse, durup dururken, ne diye bize koca bir yelken hediye etsin!

— Ben de aynı şeyi düşünüyorum, dedim. Bunun altında bir kötülük olduğu yüzde yüz. Adamın birdenbire iyileşmesi de bunu gösteriyor zaten...

Mab, beni fazla kötümser buldu:

— Canım, getirirse alırız. Sonra da, ister takarız, ister takmayız, dedi. Herhalde yatımızda bir de yelkenin bulunması yer yönden iyi ve faydalı olacaktır.

Bu yelken konusuna son vermek için:

— Bunu, yelken elimize geçtiği vakit konuşuruz, dedim. Şimdi bundan daha önemli meseleler var: yağımız bitmek üzere, ekmeğimiz de kalmadı. Yelkensiz olabiliriz ama, yiyeceğimiz olmayınca iş dönmez.

Mab:

— Bu sefer sıra benim, dedi. Geçen defa Jüd gitti. Hem bakkalın karısı onu tanıyor artık. Halbuki beni hiç görmedi.

Mab'a çıkıştım:

— Sende hiç akıl yok mu kızım? dedim. Yakalanmak istemiyorsak, bundan sonra hiç birimiz köye gitmemeliyiz. Yiyeceğimizi artık kasabadan alacağız. Ben gideceğim, siz de ben dönünceye kadar burada bekçilik edeceksiniz.

Kısa bir tartışmadan sonra plânı kabul edildi. Jüd bana alınacak şeylerin listesini yaptı. Kasaba yolunu tuttum.

VIII

MAĞARA ADAMININ ÖCÜ

Kasabaya, sahil boyunca yürüyerek gitmek hayli uzun sürecekti. Bununla beraber, doğru caddeye çıkmamak için, kestirme yoldan da gidemiyordum.

Kasaba ufak, ıssız bir yerdi. Rıhtıma geldiğim vakit, ne olur ne olmaz diye etrafa bakındım. Kayıkhanenin yanında konuşan bir kaç balıkçı ve deniz kıyısında dolaşan bir iki grup gençten başka kimse görünmüyordu.

İlk gördüğüm dar bir sokağa saptım. Yarı yolda, küçük bir bakkal dükkâniyle karşılaştım. İçerde, şişman, kırmızı yüzlü sahibinden başka kimse yoktu. Cesaretle girdim ve elimdeki listeyi uzattım Paketi sardırdıktan sonra, Jüd'ün benden bir gazete istediği aklıma geldi.

Dükkân sahibinden, bir gazete alıp gelinceye kadar paketimin orada kalmasını rica ettim. Adamcağız memnunlukla müsaade etti.

Sokağın öbür ucuna kadar tek bir gazeteciye rastlamadım. Tenha olduğunu görerek, kasabanın ana caddesine çıktım. Sağa sola bakınarak yürüyordum. Bir oyuncakçı dük-

kânının önünde bir kaç çocuk gördüm. Oyuncak bir vapura bakarak, hararetli hararetli konuşuyorlardı. Onları alayla süzdüm.

«Hey gidi toprak solucanları! Oyuncak vapuru seyretmenin ne zevki var sanki? Bizim tarafa gelin de oyuncak değil, sahici bir yatı nasıl idare ettiğimi görün!» diye düşündüm.

Deniz kurdu olup çıktığım düşüncesi; daha pek yakında, evde leğene su koyarak, annemin yaş günümde hediye ettiği küçük yelkenliyi nasıl yüzdürdüğümü unutturmuştu.

Besbelli burnumun fazla havaya kalkmasından olacak, sokağın öbür ucuna kadar bir tek kitapçıya veya gazete satana rastlamadım. Köşede duran bir arabacıya sordum. Elindeki kırbaciyle bana, şimdi geldiğim sokağı gösterdi:

— Nah, buradan altıncı dükkân... Pul, tütün ve gazete satar.

— Bak, görmeden geçmişim, dedim. Ne yapalım, geri döneyim bari.

Arabacı:

— Dönmek istemiyorsan, istasyon daha yakındır. Hem orada her istediğin gazete ve dergiyi bulursun, diye bana akıl verdi. Sağa sap, tam istasyonun karşısına çıkarsın.

Teşekkür ederek, tarif ettiği gibi yürüdüm. Biraz daha düşünceli hareket etseydim, istasyon gibi kalabalık bir yere gitmezdim elbette.

Hemen gara dalıverdim.

Gazeteyi aldıktan sonra, vitrindeki yeni dergi ve kitaplara bakarken hayli eğlendim. O sırada banliyö treni geldi İçinden çıkıp perondan yürüyen yolcu kalabalığına bakarken, Raşel Kalfa'yla geldiğimiz günü hatırladım.

Tıpkı o günkü gibi, bir kaç neşeli grup, çocuklu aileler, sepetli, torbalı kadınlar vardı. Bunlardan biri şişmanlığı ve giyinişinin garipliğiyle dikkatimi çekti.

Birdenbire, kırmızı yüzünü iyice seçemediğim bu kadın bir çığlık kopardı.

Raşel Kalfa!..

Evet, bütün dünyada böyle çığlık atacak tek kadın, bizim

Raşel Kalfa'ydı. Bu çığlığı küçük yaştan beri duymağa alıştığım halde, her zaman yadırgar, işitince kulaklarımı tıkamak isterdim.

Topuklarımın üstünde fırıldak gibi dönüp hemen, tazıların kovaladığı tavşan süratiyle, koşmağa başladım.

Kalabalığı yararak, sağıma soluma bakmadan koşuyordum. Küçük bir çocuğu devirdim, yaşlı bir bayı iterek eşya arabasını niçine oturttum. Arkamdan yine Raşel'in :

— Tutun, tutun şunu !.. diye haykırdığını duydum. İstasyon hamallarından biri, bir an beni yakalıyacak gibi oldu. Ama çabucak ellerinin arasından sıyrıldım ve koşmağa devam ettim.

Bu defa Raşel'in değil, başka bir kaç sesin :

Arkamdan Raşel'in «Tutun, tutun şunu !» diye haykırdığını duydum.

Tutun...

— Hırsızı tutun...

— Polis yok mu?.. Hırsızı yakalayın, diye bağırdıklarını duydum.

Garın merdivenlerini ikişer üçer atlıyarak, dönemeçten ana caddeye saptım. Merdiveni hızla geçince kovalıyanlarla aramda yirmi metrekadar bir mesafe açıldı. Tabanlarıma kuvvet vererek, caddeden koşmağa devam ettim.

Demin gördüğüm çocuklar hâlâ oyuncak yatın önünde duruyorlardı. Artık deniz kurdunun azametini korumayı düşünmiyerek, önlerinden ok gibi geçtim... Ama bütün bu heyecan ve telâşlı kovalamaca sırasında yiyecek paketimizi de unutmamıştım. Çünkü Raşel Kalfa buradayken, bir daha kasabaya inmeğe imkân yoktu.

Yan sokaklardan birine saparken başımı çevirerek arkama baktım. Beni kovalıyanlar oyuncağa bakan çocukların yanına yaklaşmışlardı. En arkada, kocaman şemsiyesini sallıyarak Raşel Kalfa koşuyordu.

Dükkâna daldım ve nefes bile almadan:

— Paketim nerede? diye bağırdım. Kapıp hemen kaçacaktım ama, bakkal bir müşterisiyle meşguldü. Tezgâhın üzerinde bir paket gördüm. Haykırarak:

— Benim mi bu? diye sordum.

Telâşlı halim bakkalın garibine gitmiş olmalı ki, cevap vereceği yerde gözlüğünün altından bana şaşkın şaşkın bakmağa başladı.

— Bu paket benim mi, soruyorum size? diye tekrar bağırarak pakete sarıldım.

Adam toparlandı:

— Hayır, hayır sizin değil, dedi; almayın.

Eğilerek tezgâhın altından paketimi çıkardı.

O anda, dükkâna doğru koşan kalabalığın gürültüsünü, bağrışmaları duydum. Sokağa çıkarsam, artık koşamıyacağımı anladım. Başka bir karar alarak, bunu yerine getirmem, bunları anlatmak için sarfettiğim zamandan daha kısa sürdü.

Tezgâhın altına dalarak, dükkânın iç kısmına, oradan da

arkadaki odaya atladım. Odada yaşlı bir bayan, alçak bir iskemleye oturmuş, yün örüyordu. Beni görünce:

— İmdat! Dükkânımıza deli girdi!.. Can kurtaran yok mu?.. diye bağırarak dükkânın içinde koşmağa başladı.

Bundan faydalanarak açık bulunan kapıdan ufak bir avluya, oradan da bahçeye fırladım. Bahçe duvarı çok yüksek olmadığı için, kolaylıkla tırmanıp öbür tarafa geçtim. Burası, dar bir arka sokaktı. Paketimi koltuğumun altına sıkıştırarak, sokak boyunca koşmağa devam ettim. Sokaktan büyücek bir sebze tarlasına çıkılıyordu. Tarlayı ortasından bölen dar bir patika vardı. Karşı tarafta bir kır görünüyordu.

Paketimi koltuğumun altına sıkıştırarak tarlalar boyunca koşmağa devam ettim...

Tarlanın bir köşesinde toprağı çapalıyan bahçıvan işine o kadar dalmıştı ki, beni farketmedi. Tarlayı sokaktan ayıran ağaç dallarından örme çiti atladım ve hendeğe saklandım. Buradan bahçıvana görünmeden öbür tarafa nasıl geçeceğimi tasarladım.

Birdenbire, çitin sokak tarafından kalın bir ses:

— Hey arkadaş, buradan koşarak bir çocuk geçti mi? diye sordu.

Boynumu uzatarak, çitin aralığından baktım. Yiyeceklerimizi aldığım şişko bakkaldı !..

Bahçıvanın «Hayır» demesi üzerine, biraz durdu, etrafa bakındı, sonra yine dükkânına giden yolu tuttu. Bahçıvanın yiyip bir kenara uzanarak uyumasına kadar hendekte bekledim. Sonra patikadan karşıki kırlığa geçtim. Oradan hem sahile, hem de yatımıza oldukça yakın bir yere çıktım.

Raşel Kalfa'ya ait havadisim, kardeşlerimi dehşetli heyecana düşürdü. Bu, pek önemli bir olaydı. Yerimizi bir kere öğrendi mi, yattaki hür hayatımıza veda ediyoruz demekti!

O gün akşama kadar vaktimizi bataklıkları kollamakla geçirdik. En ufak bir tehlike sezmedik. Bu bizi öyle sevindirdi, öyle neşelendirdi ki, o akşamki yemeğimizin tadı hâlâ damağımdadır. Konserve balık, sucuk, reçel, hep aynı tabakta yendi. Gülüşe oynaşa bulaşığımızı yıkadık. Gece son derece sakin bir hava vardı. Yatımız, deniz yükseldiği halde, hiç kıpırdanmıyordu. Ama şunu da ilâve edeyim ki, geçenki kazadan sonra yatımızı adamakıllı bağlamıştım. Artık bir daha akıntıya kapılma tehlikesi yoktu !

Ertesi sabah, tam kahvaltımızı yaparken mağara adamı, vadettiği yelkeni getirdi. Bu, büyücek bir yelkendi. Vaktiyle bir yata mı aitti, yoksa başka bir sandaldan mı çalınmıştı, burasını mağara adamından başkası bilmezdi tabiî. Kendisi pek neşeli görünüyordu.

Sırıtarak, yatın arka kısmına atladı ve hemen yelkeni bağlamağa başladı. Bir yandan da yelkenin nasıl kullanılacağını tarif ediyordu. Bunu o kadar ciddî yapıyordu ve bu işlerde öyle usta görünüyordu ki, adama bayağı ısınmağa başlamıştık. Hattâ, nerdeyse denize açılmamızı rica edecektim. Ama yine de ona karşı içimde kökleşmiş bir güvensizlik buna engel oldu. Öte yandan, mağara adamının, hemen yelken açmamız için üstelemesi de beni büsbütün şüphelendirdi. Hava pek rüzgârlı olduğu için şimdilik yelken açmanın doğru olmadığını söyledim. Cevabımın adamın hoşuna gitmediği pek belliydi.

Öğleden sonra bir kere daha geldi ve ille yelken açıp de-

nizde ufak bir gezinti yapmak için bizi kandırmağa çalıştı. Sonunda kızdım, canımızın istediği gibi hareket edeceğimizi söyledim. Öfkeden burnundan soluyarak ve dişleri arasından bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. O gün onu bir daha görmedik. Ama ertesi gün öğleye doğru, küçük koya kadar, bataklıkları gözlemek için giden Jüd'ün söylediği doğru çıktı. İki kişi yata doğru yaklaşıyordu. İki yüz metre kadar yanaşınca ikisini de tanıdım. Aşağıya koşarak :

— Her şey bitti çocuklar ! diye bağırdım. Bunlar Raşel Kalfa'yla ona yol gösteren mağara adamı... Ümitsizlik içinde bakıştık.

Mab'ın hem de bu sefer pek sırasız olarak, ukalâlığı tuttu:

— İşte gördünüz mü? dedi Köstebek gibi, toprak altında yaşıyan adamla ahbaplığın sonu budur. Bize yelken yüzünden...

— Olan oldu, diye sözünü kestim. Yelken almasaydık da...

Jüd, hemen araya girdi :

— Evet, olan oldu. Şimdi önemli konu, Raşel Kalfa'ya nasıl hesap vereceğimizdir...

Gerçekten de bu, düşünülecek meseleydi. Saklanarak, yatta değilmişiz gibi yapmak faydasızdı. Raşel Kalfa'yı pek iyi bildiğimiz için, emindik ki, bizi burada bulamazsa ble, bir taşın üstüne oturur, saatlerce, biz bir yerden çıkıncaya kadar oradan ayrılmazdı.

Kısa bir zaman konuşmadan durduk. Birden :

— Bakın çocuklar, dedim. Aklıma bir şey geldi. Deniz çabuk yükseliyor. Raşel Kalfa'yı, kalan yiyeceklerimizi bitirmek için, yata çağıralım. Yiyinceye kadar deniz yükselir, o da aşağıya inemez.

Jüd, fikrimi pek parlak bulmadı :

— Haydi diyelim ki, buna razı oldu, geceyi de yatta geçirdi. Ya sabah, deniz alçaldığı vakit ne olacak ?

Önemli kararlara varmış büyük bir adam tavriyle :

— Sular alçalıncaya kadar neler olmaz ! dedim. Bu işi bana bırakın.

Çunk, sözümü kesti :

— Bakın, bakın !..

Çunk, parmağını uzatmış sahili işaret ediyordu.

Raşel Kalfa setin üstünde dikilmiş, kızgın bakışlarla bizi süzüyordu. Mağara adamı, ödevini bitirmenin verdiği memnunlukla sırıtarak uzaklaşmağa başlamıştı. Arada bir başını çevirerek alaylı alaylı bize bakıyordu.

Raşel Kalfa setten indi ve yata yaklaştı. Burada yeniden durdu ve hepimizi tekrar ayrı ayrı süzdü. Bize kızgın olduğu her halinden belli oluyordu.

IX

YENİ TEHLİKELER

Bu, korkunç bir bekleyişti. Sonunda fırtına koptu.

Raşel Kalfa :

— Yaramazlar, afacanlar !.. diye gürledi. Anneleri yatakta kıvranıyor, herkes bana «dört çocuğu kaybeden dadı» diye gülüyor, onlarsa yatlarda sefa sürüyorlar !.. Bereket, bunlardan annenizin haberi yok.

Jüd, birdenbire neşeli bir sesle :

— Seni görünce ne kadar sevindik, bilemezsin Raşel Kalfacığım, demez mi! Sanki ayrıldığımızdan beri yıllar geçmiş gibi özledik seni.

Raşel Kalfa bu kurnazlığa kanmadı :

— Şu küçük tilkiye bakın! diye bağırdı. Suçlarını nasıl da örtmeğe uğraşıyor.

Raşel Kalfa hiç birimize tek söz söyletmeden konuştu, söylendi durdu. Sonunda, galiba kendisi de yorulmuş olmalı ki:

— Haydi çabuk inin şu Nuh'un gemisinden de gidelim! diye emir verdi. Bu bataklıkta yarına kadar kalacak değilim.

Raşel'in romatizması yüzünden ayaklarını rutubetten korumağa çok dikkat ettiğini hatırladım. Cevabımı ona göre hazırladım :

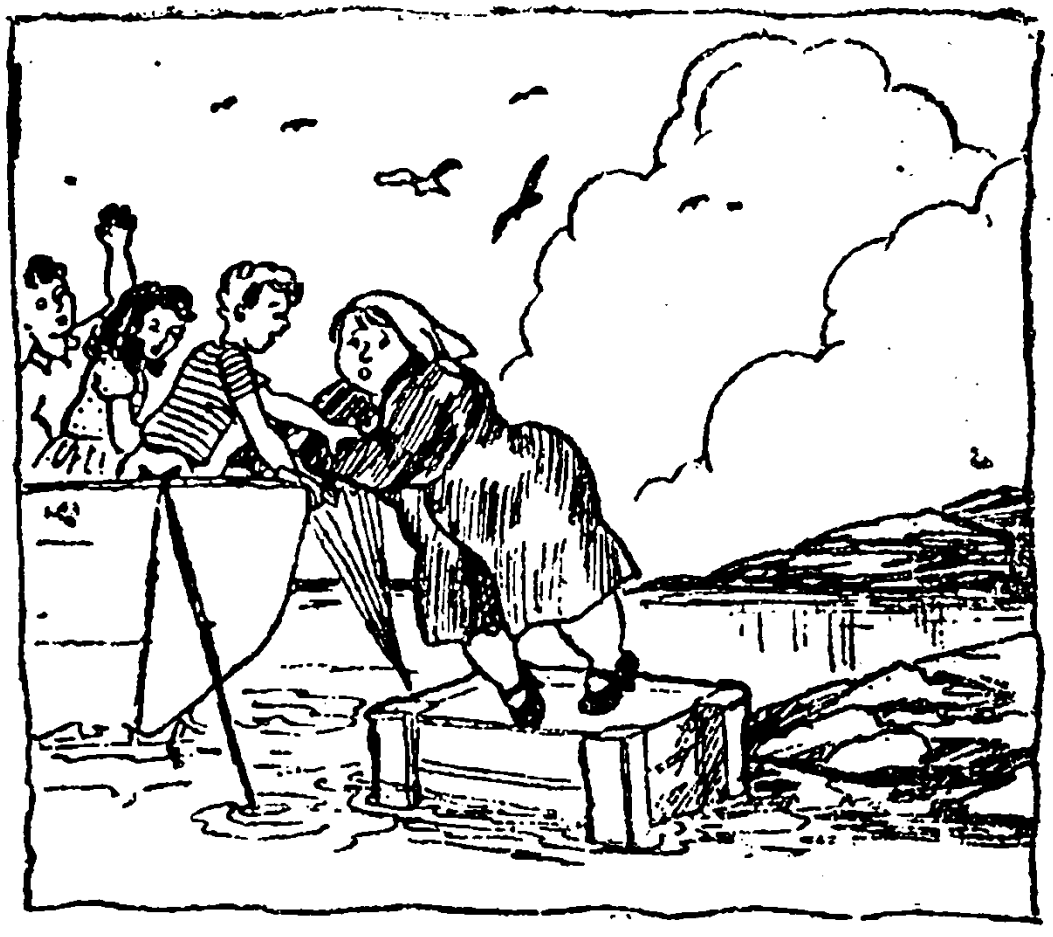
— Ama, eşyamızı toplamak için epeyi vakit ister Raşel Kalfa, dedim. Sen içeriye, kabine gir, hem de ayaklarını

ocağın yanında ısıtırsın. Biz de, o zamana kadar ötemizi berimizi toplarız.

Raşel Kalfa, şüpheli bir bakışla beni süzdü:

— Yukarıya nasıl çıkacağım? diye homurdandı. Beni cambaz mı sandınız?

— Kolay, dedim. Yatak olarak kullandığımız sandıklardan birini suya indiririz. Üstüne basarak çıkarsın.

Raşel «Yukarıya nasıl çıkacağım?» diye homurdandı. «Beni cambaz mı sandınız?»

İtiraz etmesine vakit bırakmadan kabinden bir sandık getirerek aşağıya indirdim. Raşel Kalfa'yı yata güç belâ çekebildik. Onu içeriye yerleştirdikten sonra çıkıp denize baktım, epeyi yükselmişti.

Çayla yemeğin hazırlanması uzunca sürdü. Misafirimizi elimizden geldiği kadar ağırlamak istiyorduk. Raşel Kalfa,

ayaklarını kurutmakla uğraşıyordu. Isındıkça, hırçınlığı geçti. Hele çayını içip karnını doyurduktan sonra bayağı gülmeğe başladı. Jüd'e usulcacık :

— Acele etme, elini ağır tut ! diye fısıldadım.

Deniz gitgide daha çok kabarıyordu. Suların bir kaç santim daha yükselmesi, yatımızın yükselmesi için kâfi gelecekti. O sırada esmeğe başlıyan rüzgâr, Çunk'la beraber gevşekçe bağladığımız yelkeni kıpırdatmağa başladı. Harekete geçme zamanı geldiğini anlamıştım. Halatı çözerek suya bıraktım. Sonra sakin sakin ikinci köprüye çıktım, yelkeni açmağa başladım. Rüzgâr o anda yelkeni şişirdi. Yatımız, çamurların üstünde sürüklenerek açılmağa başladı. Kabinde çıt yoktu. O dakikada, demir alarak hareket ettiğimizi bilen yalnız bendim. Fakat kısa zaman sonra kabinden tiz bir çığlık işitildi :

Raşel Kalfa, düştüğü tuzağı anlamıştı !..

Koşarak birinci köprüye indim, dümenin koluna sarıldım. Kardeşlerim, birbirini iterek kabinden dışarıya dökülmeğe başlamışlardı. Çunk, sevincinden güvertede taklalar atıyordu. Jüd onu yakalamasaydı, bu cambazlık gösterisini suda tamamlıyacaktı.

Raşel Kalfa'nın yüzündeki korku ve hiddet ifadesini tariften vaz geçiyorum. Kabinin kapısının pervazına yaslanmış şaşkınlıktan ağzını açamıyordu. Sonra, kendini toparlayınca, kükremeğe başladı :

— Nedir bu yaptıkların Tom ? Neden bu tekne sahilden ayrıldı ? Derhal döndür bunu, aşağıya ineceğiz !

— Buna imkân yok Raşel Kalfa, dedim. Görüyorsun ki deniz yükseliyor.

— İmkân yok ha ?.. Ya elinde tuttuğun makine ne işe yarıyor öyleyse ?..

— Bu dümen koludur, dedim. Dümeni çevirmeğe yarar. Devrilmekten korur.

Raşel Kalfa, devrilme lâfını duyunca, büsbütün köpürdü :

— Devrileceğiz de, bu tekne böyle yalpalamağa devam ederse, elbette devrileceğiz ! diye haykırıp duruyordu.

Gülmekten katılıyordum :

— Bir şey yok Kalfacığım, dedim. Yat suyun üstünde yüzerken, tabiî böyle yalpalıyacak. Karadan ayrıldık, suyun üstündeyiz.

Niyetim, Raşel Kalfa'yı iyice korkutarak onu karaya çıkarmamıza karşılık, bize bir müddet daha kalma izni vermesiydi.

Raşel Kalfa bağırmalarını kestiği bir anda teklifimi söyledim. Zavallı kadın, bir an evvel karaya ulaşmak için, ne istesek razı olacaktı. Ama yazık ki, yatımızı geri döndürmek hiç de sandığım kadar kolay değildi. Akıntıya kapılmış, açık denize doğru sürükleniyorduk. Akıntıdan kurtulmak istedim. Ama, dümenin kıpırdamadığını görünce, yarı kırık bir halde olduğunu hatırladım. Ancak yelkene bel bağlamıştım.

Yatın gidişi hızlılaştı. Koyun iki kıyısı arkamızda kaldı. Bataklıklar yavaş yavaş gözümüzün önünden siliniyor, karayla birleşerek koyu bir gölge halini alıyordu. Önümüzde, yer yer köpüklerle beyazlaşmış koyu kurşunî bir deniz uzanıyordu. Ufukta, tek bir yelken veya tüten bir vapur bacası yoktu. Yatımız, bu insanı ürküten denizin ortasında, gemini azıya alarak, alabildiğine koşan bir ata benziyordu.

X

HAYIRLI SONUÇ

Az sonra, nehir ağzından çıkarak açık denize girdik. Dalgalar gittikçe kuvvetleniyordu. Bazıları ikinci köprüye kadar yükseliyordu. Elimde pusula olmadığı için, ne tarafa gittiğimizi de kestiremiyordum.

Birden, Raşel Kalfa'nın kabinden gelen mırıldanmaları kesildi. Jüd'ün onu yatırmağa uğraştığını duydum. Besbelli, Kalfamızı deniz tutmuştu. Biraz sonra Mab yukarı çıktı ve yelken direğinin yanında çömelmiş, deniz köpüğünden sırsıklam olmuş Çunk'u kabinin içine götürdü. Önceden, ikinci kaptanlığı yapmağa pek hevesli olan küçük, ıslanmış, rüzgâr ve dalgaların uğultusundan sersemlemiş bir halde ablasının elinden tutarak kabine indi.

O aralık ortalık karardı: batıdan gelen koca bir bulut güneşi örtmüştü. Toprak, koyu bir çizgi halinde, pek uzaklardan görünüyordu. Hava gitgide azdığı halde, dayanacağımıza ve bir limana varcağımıza emindim. Ne yalan söyliyeyim, o anda kendimi pek yaman bir gemi süvarisi sanıyordum!

Yatı, karaya paralel götürmeğe çalışırken, dalgaları kesmek zorunda kalıyorduk. Böylelikle ötekilerden daha iri, daha korkunç dalgalar doğuyordu. Bulunduğum yer, üstüm başım su içinde kalmıştı. O anda, Çunk gibi ben de, kabinde barınmayı ne kadar isterdim! Ama vazifemi bırakmamağa karar verdim. Dümenin koluna daha kuvvetle sarıldım ve gözlerimi yumdum. Dalgaların uğultuları arasından, vakit vakit, beni aşağıya çağıran kardeşlerimin ve Raşel Kalfa'nın sesleri geliyordu. İnmiyeceği söyledim. Isınma, dinlenme zamanı mıydı şimdi!..

Peşimizden göğü kaplıyan bulutlar, etrafımızı saran ve süratle yaklaşan karanlık, bizi sanki denizin kara ağzına doğru itiyordu. Arada bir, kalbimi buzlu bir el gibi, acı bir ümitsizlik sıkıyordu. O vakit, içimden Tanrı'ya yalvarmağa başlıyordum. Sonunda benim de halim kalmadı: Dondum, iliklerime kadar üşüdüm, sırsıklam olmuştum... Ellerim gevşedi, dümenin kolunu bıraktım, sendeliyerek kabine indim. Teknemiz, kudurgan denizin ortasında, ceviz kabuğu gibi, sallanmakta devam ediyordu. Tam o sırada muazzam bir dalga bizi yakaladı, tepesine çıkardı ve sanki bir tekme ile, suların uçurumuna itiverdi.

Müthiş çatırtılar, arkasından da Raşel Kalfa'nın tiz perdeden haykırışları duyuldu. Biz dört kardeş, korkudan bağırmak şöyle dursun, fısıldıyamadık bile...

Yatımız bir kere daha çatırdadı, inledi ve sanki canlıymış gibi, tirtir titredi. Bu titreyişi, hepimiz üzerimizde ayrı ayrı hissettik. Acaba, bir daha dünya yüzüne çıkmamak üzere denizin dibini mi boylamıştık?..

Korku içinde suların hücumunu bekliyordum. O anda göğü yaran şimşeğin ışığında sahile atıldığımızı gördüm!

Bütün gece dalgaların sillesini yiye yiye sabahı ettik. Şa-

lak sökmeğe başlamıştı. Çakıl taşlariyle dolu bir kıyıda bulunuyorduk. Bir müddet sonra sular alçaldı. Yattan indik; uzakta görünen balıkçı kulübelerine doğru yürümeğe başladık. Raşel Kalfa birinin kapısını çaldı. Kapıyı genç bir adam açtı.

Raşel Kalfa, deniz kazası geçirdiğimizi söyleyince, genç adam gülmemek için dudaklarını ısırdı. Ama doğrusunu söylemek lâzım gelirse, hepimizin, hele Raşel Kalfa'nın hali insanı güldürmiyecek gibi değildi!

Genç adam büyük bir nezaketle:

— İçeriye buyurun, dedi. Elimizden geldiği kadar size faydalı olmağa çalışacağız.

Girdiğimiz oda büyükçe bir mutfağı andırıyordu. Ocak gürül gürül yanıyordu. Davet beklemeden, hemen sokulduk.

Raşel Kalfa, kazayı anlattı. Yatta bizden başka ne kaptan, ne de bir tayfa bulunmadığını söyleyince, genç adam şaşırdı:

— Peki ama tek başınıza ne diye denize açıldınız? diye sordu.

Raşel Kalfa'nın beklediği soru da buydu zaten! Bizim tarafa, dördümüzü birden kül etmek isteyen bir bakış fırlatarak, ıslıklı bir sesle:

— Evet, çok haklısınız bayım, dedi. Denizde hiç işimiz yoktu. Ama çocuklar yaramaz olunca her yere, her şeyin içine burun sokmak isterler. Bizimkilerin ise, haşarılıktan yana üstlerine yoktur. Evden kaçtılar, eski bir tekneye yerleşmişler... Allah razı olsun bir adamacağız bunları aradığımı duymuş, kardeşimin kocasına bulundukları yeri haber vermiş. Yetişmeseydim belki de deniz onları vahşi bir diyara, yamyamlar ülkesine sürükliyecekti!..

Genç adam, Raşel Kalfa'nın şikâyetlerini dinlerken gülmekle ciddî kalmak arasında bocalıyordu. Karnımızın aç olduğunu anlamış olacak ki, bize kahvaltı etmeyi teklif etti. İçeriye seslenerek, sofranın kurulmasını, omlet ve çay hazırlanmasını emretti.

Öyle iştihayla yedik ki, sevmediğimiz tuzlu köy peynirinin

bile tabakta kırıntısı kalmadı. Kahvaltımızı bitirirken yaşlı bir balıkçı kapı aralığından başını uzattı :

— Bay Starflekt, haberiniz var mı? diye seslendi. Bu gece bir deniz kazası olmuş galiba... Değirmenin civarında bir yat kumluğa oturmuş, içi bomboş. Tayfaları denizde boğulmuş olacak !..

Sandalye üzerinde, uykusu geldiği için sallanan Çunk, birdenbire :

— Tayfa biziz ! diye bağırıverdi.

Adam, şaşkınlıktan, ağzındaki pipoyu düşürdü, Raşel, Çunk'a dönerek :

— Sen otur oturduğun yerde Bay tayfa! diye onu azarladı.

Misafirsever genç ev sahibi bizlerle iyice meşgul olmağa karar verdi.

— Siz rahatınıza bakın, dedi. Ben önce liman reisine, sonra da plâja kadar gidip şu yata bakayım.

Ev sahibi : «Siz rahatınıza bakın, dedi. Ben önce liman reisine, sonra da plâja kadar gidip şu yata bakayım.»

Biraz sonra resmî elbisesini giymiş olarak liman reisi geldi. Raşel Kalfa bir yandan ahlarla ohlarla vakayı anlatıyor, bir yandan da, elinden geldiği kadar, bizden şikâyet ediyordu. O aralık genç adam, yanında bir kaç balıkçıyla birlikte döndü. Liman reisi ona :

— Aman kuzum, bu ne biçim şey ? dedi. Şimdiye kadar böyle vakayla hiç karşılaşmamıştım. (Bizi göstererek) Bunlar, gezip tozdukları, karaya oturttukları yatın sahibini bile bilmiyorlar !.. Sahibini arıyalım da zararını istesin.

Genç adam gülümsedi :

— Yatın sahibi benim. Dörtkardeş de misafirimdir.

Herkes şaşırdı. Biz de, Bay Starflekt adındaki genç yat sahibine bakakaldık. O, neşeli anlatmağa devam etti :

— Evet, yat benimdir. Onu, altı ay önce deniz manzaraları yapacağım sırada, atölye olarak satın almıştım. On, on beş gün önce oradan ayrıldım, buraya taşındım. Böylelikle küçük arkadaşlarım da içinde güle güle oturmuşlar. Eğer denize açılmak gibi bir ihtiyatsızlık yapmasalardı, bu tatil gezintisinden iyi hatıralarla eve döneceklerdi. Ama zararı yok. Yatımızı karadan çıkarır, dümenini düzeltir, iyi havada hep birlikte sahiden güzel bir gezinti yaparız. Değil mi Bayan Raşel ?

Raşel Kalfa anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Biz yeni dostumuzun etrafını sardık.

★

Hikâyem burada bitiyor. Sevimli ressam Bay Starflekt'le arkadaşlığımız Londra'ya dönüşümüzde de devam etti. Evimize sık sık gelir, Mab'a resim dersi verirdi.

O gün, Raşel Kalfa, eniştesine, sağ olduğumuzu telgrafla bildirdi. Starflekt'in evinde tam üç gün misafir kaldık. Hava düzeldi. Her gün yat gezintileri yaptık. Bay Starflekt bana yelken kullanmasını öğretti. Dördüncü gün Raşel Kalfa'nın kardeşinin bize gönderdiği yol parası geldi, çiftliğe döndük.

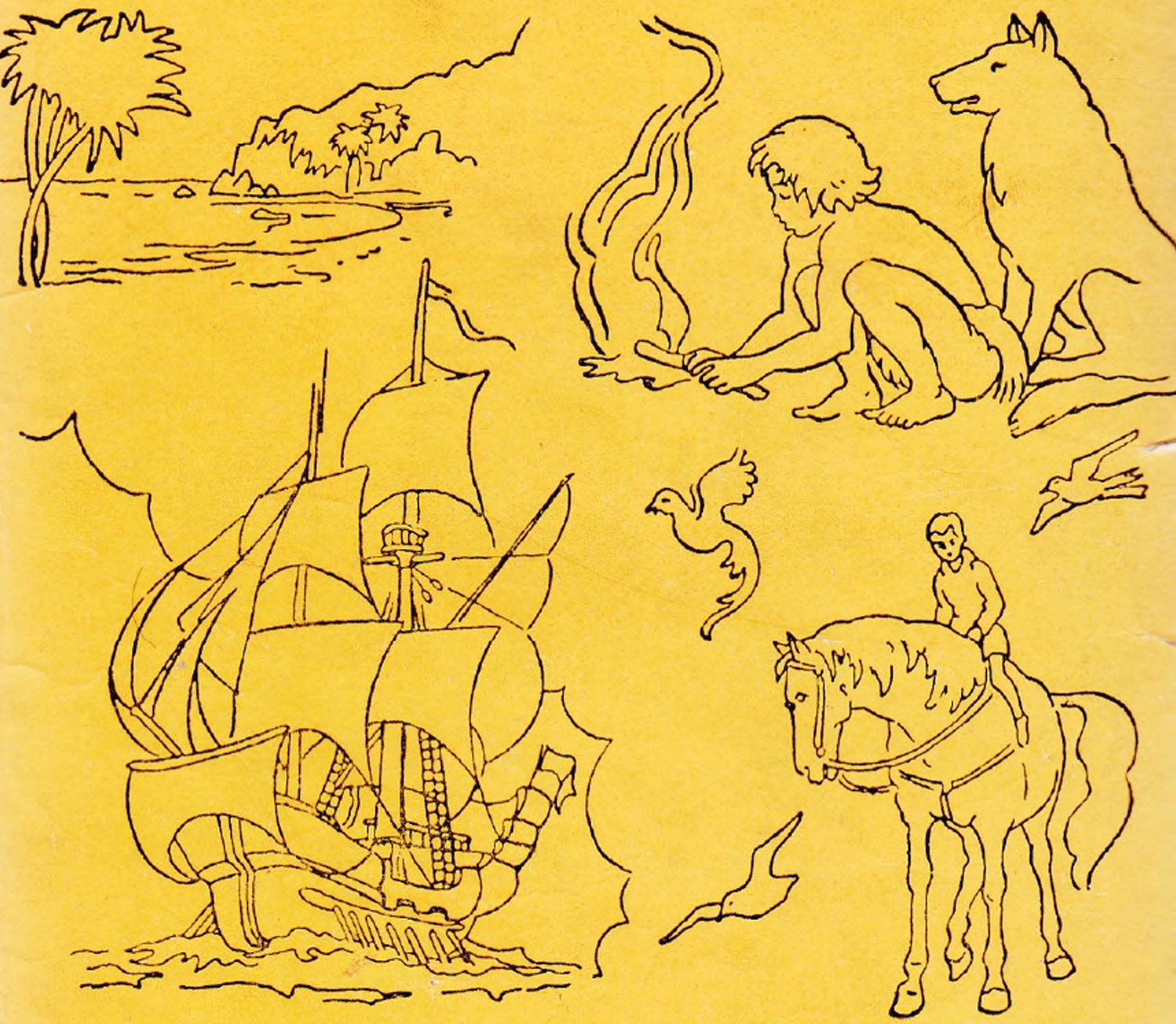
Mağara adamına gelince; bunun bir kaçakçı, hem de bir hırsız olduğunu öğrendik. Oranın jandarma ve polisleri onu uzun zamandır aradıkları halde, bir türlü ele geçiremiyorlarmış. Anlattıklarımız üzerine onu kolaylıkla yakaladılar. Bize her türlü fenalığı yaptığı, yatın dümenini bozuk olduğunu bildiği halde, bizi ölüm tehlikesine atmaktan çekinmediği ve Raşel Kalfa'ya bizi haber verdiği için ona hiç acımadık.

Raşel Kalfa'nın kardeşlerinin çiftliğine döndüğümüzden bir hafta sonra, tamamiyle iyileşmiş olan annemiz de yanımıza geldi. Sonra da tıpkı rüyalarda veya masallarda olduğu gibi, bize haber vermeden babamız Kanada'dan döndü. İşleri çok iyi gitmiş, zengin olmuştu.

Babamın evine, ailesinin yanına dönüşü hepimizi o kadar sevindirmiş, evimizi o derece saadetle doldurmuştu ki, yaptığımız delilikler yüzünden hak ettiğimiz cezanın verilmesinden vaz geçildi.

ÇOCUK ROMANLARI

DOĞAN KARDEŞ YAYINLARI

50 kuruş